

CONGREGATIO JANUENSIS. *Conventus.*

Romanus S. Georgii. Favonensis.
Januensis Consolationis. Unclensis.
Alius Annuntiate. Vintimiliensis.
Alius ibidem S. Annæ. Clavennensis.
Rapolensis. Niconensis.
Plebanus. Albarius.
Levensis. Tendensis.
Sabatiensis. S. Dalmatii.
Villertensis. Myticensis.
Viterbiensis. Montislariculis.
Parmensis. Burgi S. Donnini.
Montis-Regalis. Barloensis.
Montis-Brunianus.

CONGREGATIO MONTIS ORTONI. *Conventus.*

Montis Ortoni. Ulmiensis.
Venetus S. Pacis. Rodigiensis.
Citadellensis. Corentiensis.

CONGREGATIO DULCETI APULIÆ. *Conventus.*

Dulcetinus. Stripadensis.
Trojenis. Castellucianus.
Arianus. Montiscaulensis.
Montis-Falconensis. Gildoniensis.
Efulensis. Cambibassinus.
Corianns.

CONGREGATIO CALABRIÆ ULTRÆ. *Conventus.*

Suberatenis. Tortensis.
Francavillanus. Argustinus.
Terre novæ. Montepavonensis.
Baropodanus. Stallanus.
Gojanus. Carralensis.
Braccianensis. Aquariensis.
La Grotta Condiun. Dafanus.
Castri veteris. Motrababalinus.
C. Mortagiofanus. Jelenis.

CONGREGATIO CALABRIÆ CITRÆ. *Conventus.*

Consentinus. S. Stephani.
Zampianensis. Scilianensis.
Rubici S. Mariæ. Belverderien. ad mare.
Madriensis S. Joan. Silienis.
Castula S. Angeli. Martyriensis.
Alberrabernæ. Campideaurati.
Belverderi ad mare. Castiglioniensis.
Maglianus S. Crucis. Neocastriensis.
Aprigliensis. Lucellensis.
Paternensis S. Marci. Cruculensis.
Mahiensis.

CONGREGATIO DALMATIÆ. *Conventus.*

Lefmenis S. Nicol. Annuntiate dielæ.
Cryptarum. Braccianus S. Stephani.
D. S. Georgii. Spalatensis.

CONGREG. DISCALCEAT. ITALIÆ. *Vicariatus Neapol. Monast.*

S. Antonii ad Baboni Romæ. Neapolis S. Mariæ veteris.
S. Nicolai. Toll. ibid. Locus novus ibid.
Amelias S. Mar. de Monticel. S. Severini.
Firma S. Crucifixi. Refina, S. Mar. consolat.
Aqua viva S. Laurentii. Castri S. Angeli de Vasanellis.
Cercoli S. Mariæ. Tropeje.
Patigniani ad S. Crucem. Montis Leonis.
Vicariat. Genensis Monast. Castiglione S. Caroli.
S. Nicolai de Tollent. Averlæ.
Taurini S. Caroli. Vicariat. Scilias Monast.
Trionzie S. Augusti. S. Nicolai Tollent. Pa-
Rechensis. normi.
Præg in Bohemia.

S. Gregorii ibidem. Cafalis Græci.
Messanz S. Restituta. Trapanæ.
Annuntiat. ibid.

CONGREG. CENTORBIUM. *Conventus.*

Centorbi. D. Virginis succursi ca-
S. Antonii de Re- eamo.
calbo. D. Virginis Annuntiate.
S. Basilii de Meon. Lotomillo.
S. Michaelis Arch. de D. Virginis Morialen-
Melit. sis.
S. Dominici de Vefini. Palerm. D. Virg.
D. Virg. de Latefina. S. Philippi D. Virg.
D. Virg. Claromontis. consol.
D. Virginis de Lichi.

CONGREGATIO COLORITANA. *Conventus.*

Moranus. Urzomarzonen-
Vicevillanus. sis.

Præter hæc enarrata Monasteria sunt in Insulis Philip-
pinis facile 90. & in Hispania Lusitania totidem, una
cum parochiis, novæ etiam Congregationes in dies oriun-
tur, ut juxta Callerum Flandriæ, D. Antonii in monte
Vulturum, D. Pauli in Gallia, in Hispania, Italia, &
Gallia infinita Eremitoria, quæ & Regula S. Petri Au-
gustini, & ferule Reverendissimi Patris Generalis, nec
non Provincialium subjacent. Plura tamen injuria tem-
porum fuere destructa, nam, ut refert Bapt. Alovifianus
teste Pamphilo, illius ætate fuerunt Monasteria Ordin.
Eremit. S. Augustini bis mille virorum, trecenta Virgi-
num, initiatorum verò, id est Religiosorum triginta milia.
Et ex his Conventibus credo olim existisse quos refert
R. P. Cornelius Lancellotus in sua appendice in Æthio-
pia, & Lybia.

Alleja. Teger.
Lethiopia. Zamben
Scioma. Uvagh.
Debraban. Marabtir.
Cosquan. Abergelci.
De bribanos. Sere.
Dunoci. Trafenafi.
Macanas. Ateralo.
Abergelci. Saber.
Dimit. Mugor.

ORDINIS MILITANTES SUB REGULE S. AUGUSTINI.

Ordo Grandimontensis institutus anno M.LXXX à Comite
Avernenf Stephano, ab Alexandro II. confirmatus.
Ordo Melitenum Equitum institutus eodem seculo à
Joanne Elecmofynario Patriarcha Alexand. in hospitali S.
Joannis Hierosolymæ approbatuque à Gelasio IV. sub reg.
S. Augustini.
Ordo Equitum Tarracensium institutus à Berengario Au-
lonensi Episcopo, favente Urbano II. an. M.XCI.
Ordo Clericorum Regularium S. Antonii Tau gerentium in-
stitutus circa an. M.XCV. à Gastone nobili viro.
Ordo Premonstratensium an. M.CXX. à S. Norberto institutus. H
Ordo Fontiberalis institutus anno M.C.XLI. à Roberto
Abruceis, & à Calisto II. approbatus.
Ordo Gilbertini un institutus anno M.CXLIV. à Gilberto,
confirmatus ab Eugenio II. anno M.CLX.
Ordo Cruciflorum Italiz anno M. CLXXX. à Clero Pontifice
olim institutus, favore Alexandri XII. regulam S. Augustini
assumit.
Ordo Equitum Teutonorum an. M. CIX. ortus, circa an.
M. CXXXVI. ad regulam S. Augustini accessit.
Ordo Equitum S. Jacobi de Spata institutus an. M. CLX. à Pe-
tro Fernandez ab Alex. III. an. M. CLXXV. sub regula S. Au-
gustini confirmatus.
Ordo SS. Trinitatis circa hos annos institutus per Joan. Ma-
tha sub Anast. IV. & Adriano IV. confirmatus primum ab
Adriano, deinde ab Innoc. III. an. M. CXCIV.
Ordo Penitentium Jesu Christi.
Ordo Predicatorum institutus an. M. CCIX. à S. Dominico,
confirmatus ab Honorio III. an. M. CCXVI.

Ordo

REGES, PRINCIPES, DUCES, QUI SUB SIGNIS S. AUGUSTINI Militarunt.

Ordo S. Mariæ de Mercede M. CC. XVII. à Jacobo I. Arago-
nia rege, &c. sub Honorio III. institutus.
Ordo Palis Scholarium ann. eodem institutus à Gui-
lielmo Richardo, & Everardo, ab Honorio III. confir-
matus.
Ordo Servorum S. Mariæ institutus ann. M. CC. XXII. à
septem civibus Florentinis, confirmatus ab Innoc. IV. an.
M. CC. LXX.
Ordo Equitum S. Mariæ an. M. CC. XVIII. à Greg. IX. confir-
matus.
Ordo Servorum S. Mariæ reformatus fuit nostra memoria
sub regula S. Augustini.
Ordo Fratrum de Penitentia in honorem S. Demetrii institu-
tus an. M. CC. à viris piis in Polonia, & Germaniz partibus,
ab Alexand. IV. confirmatus, & ferè emortuus, à Paulo V. rur-
sus approbatus.
Ordo Servorum S. Mariæ Alborum an. M. CCLVII. ab Alc-
xand. IV. sub reg. S. August. confirmatus.
Ordo Bonorum bonium institutus à Richardo Comite Cor-
dubenfi fratre Germano Regis Henrici III. quem ordinem
Alexander IV. ad regulam S. Augustini redegit.
Ordo Equitum Gaudenium institutus à Lodarigo Andralio
Bononiz, quem Urbanus IV. sub reg. S. Augustini magnis
premiis decavit.
Ordo Equitum S. Lagari circa an. CCC. LXVI. ortus, refor-
matus ab Alexand. IV. & Clemente IV. an. M. CC. LXX. sub reg.
S. Augusti.
Ordo S. Pauli Eremitæ institutus an. M. CC. LXXVII. à Joanne
XXII. confirmatus.
Ordo Fr. Penitentium S. Magdalene institutus an. M.
CCLXXVII. à Beltramo viro Gallo, & à Nicolao III. con-
firmatus.
Ordo mulierum Penitentium S. Magdalene ab eodem an.
M. CCLXXVII.
Ordo Clericorum Hospitalitiorum institutus an. M. CCC. à P.
Augustino Novello, & à Bonifacio VIII. an. M. CCC. Regula S.
Augusti. subjectus.
Ordo Charitatis S. Mariæ circa idem tempus à Guidone Ja-
nullano Bonchera Montii, quem Bonifacius. VIII. & Cle-
mens VI. reg. S. Augustini subjecti.
Ordo Alexiorum an. sequenti exortus, à quibusdam viris
misericordia motis, quem Henricus Sudermannus reg. S. Au-
gustini adjungi, & à sede Apostolica confirmari curavit.
Ordo Negarum Sororum agonizantibus assistentium.
Ordo Jesuatorum S. Hieron. an. M. CCLXV. initium sumpsit
à Joanne Columbino Senensi miraculose converso, & ab Ur-
bano V. approbatus fuit.
Ordo S. Birgitte utriusque sexus an. M. CCC. LXVI. auctrice
Sueciz Regina exordium sumpsit.
Ordo S. Ambrosii, qui sub Ceccarello, & à Paulo Platizina
an. M. CCCXXI. restauratus fuit à Petro Eugubinatorum Episco-
po, cepit an. M. CCLXXV. militare sub Regula S. Augustini,
cui eum Greg. XI. subjecti.
Ordo S. Hieronymi institutus circa an. M. CCLXXVI. à Petro
Fernando, & à Greg. XI. confirmatus.
Ordo vitæ communis, qui tempore Apostolorum inceptus,
Biennio post à Paschali II. an. M. XC. restitutus fuit.
Ordo S. Hieron. in Germania per Gerardum Daventrium
Aquisgranani Canonicum secularium reformatus, & à Greg. XI.
approbatus.
Ordo S. Hieronymi fundatus an. M. CCLXXX. in Italia à B. Pe-
tro Gambacurta.
Ordo Bernabitarum an. M. CCLXXXIV. jussu Innoc. VIII. ad
D. Reg. S. Augustini accedit. Restauratur per D. Jacobum An-
tonium Morigian.
Ordo Armenorum an. M. CCLXXXVIII. cepit militare sub
regula S. Augustini. Subsunt hodie hi Religiosi PP. S. Domi-
nici.
Ordo Equitum S. Jacobi inceptus à Petro Ferdinando His-
pano, quem Adrianus VI. reg. S. Augusti. subjecti.
Ordo Clericorum Boni Jesu institutus à P. Hieronymo Ma-
lufello an. M. D. XXXIII.
Ordo Ministrantium infirmis an. M. DLXXXIV. Romæ
à D. Camillo de Sellis, & aliis crectus, à Sixto V. appro-
batus.
Ordo Clericorum Minorum à R. P. Augustino Adorino Ge-
nuensi institutus accessit ad reg. S. Augustini an. M. DLXXXIX. &
à Pontificibus Sixto V. & à Gregorio XIV. approbatus.

S. Guilielmus clarissima Regum Galliz stirpe oriundus
Dux Aquitaniz. Comes Picaviz.
S. Honoratus, Nicomedia Regis F. ac S. R. E. confessor.
B. Sabaldus, Dacia Regis F. sanctitate, & miraculis clarus.
B. Bonaventura Patavinus, S. R. E. Cardinalis, Cariensis
Principis, & Patavini Reguli Germanus.
B. Alphonsus de Borgia, è Borgiorum gente, Gandiz Duca-
tus familia illustri ortus, sanctitate, & miraculis insignis.
B. August. Novellus, ex genere Comitum Sicilia oriundus,
ac regni Sicilia apud Manfredum Consiliarius supremus.
B. Gabriel Sfortia, Comes Contiglinensis, ac Ducis Medio-
lanensis frater.
B. Amadeus Sabaudiz Dux, sanctitate, & miraculis cele-
bris.
B. Egidius Romanus, nobili genere Columenfiem oriun-
dus, Augustinanz familiar Prior generalis.
B. Stephanus Augustinensis, Comes Averniensis.
Alexius Meneus, ex illustri familia Menezes in Lusitania
natus Archiepiscopus Goanus, postea Braccarenfis, India-
rum primo, dein Lusitaniz Pro-ter.
Joannes Regius, Bohemorum Regis, & Alberti Imperato-
ris nepos, sanctitate clarus.
Hieronymus de la Croys, filius Regis Ormusorum, spreto
Regio diademate, D. Augustini habitum suscepit, maxima
totius regni admiratione, eo excitati duodecim fere præcipui
nobiles, ejusdem asseclæ, eundem fuerunt secuti.

QUI EX HOC ORDINE ROMANI PONTIFICES, Cardinales, Episcopi.

Ordinis hujus Patres, ex quo Eremiticam vitam pluribus
sæculis duxerant, rariis ad prima, & summa Ecclesie guber-
nacula adsciscabantur.
Fuit tamen ex eodem in catalogum Rom. Pontificum as-
sumptus Gelasius ejus nominis primus.
Cardinales, & Patriarchæ plures etiam fuerunt, & quidem
inter eos Hieronymus Serpandus, Præses Concilii Tridenti-
ni.
Archiepiscopi, & Episcopi quam plurimi, quamvis eorum
numerus certò non definitur, quoddam tamen reperire est in
progressu hujus argumenti.
ORATORES HUIUS ORDINIS.
Ludovicus Marfilius Orator Florentinus ad Principes
Italiz.
Joannes Vobes orator Reg. Christianissimi in Concilio
Constantiensi.
Simcon de Camerino Orator Venetæ Reipub. ad Sfortiam
Ducem Mediolanensem.
Alexius de Menezes Pro-ter Indiz, & Portugalliz.
Marianus de Genazamo Nuntius Alexandri IV. ad Ferd.
Reg. Neapol.
Egidius Viterbiensis S. R. E. Card. Legatus ad Regem Ca-
tholicum, & alios Principes pro excitando bello sacro.
Hieronymus Seripandus Orator ad Carol. V. & Legatus ad
Concil. Tridentinum.

POENITENTIARIUM, BIBLIOTHECARIUM, ET SACRISTÆ SEDIS Apostolicæ.

Anno ab Incarnato verbo M. CCC. XIX. Ordo Eremitarum S.
Augustini tria in sacro Palatio munera habuit, Sacristia vide-
licet, confessorii, & Bibliothecarii Pontificis, quæ tria Jo-
hannes XXII. contulit Joanni Lemovicensi.
Sub Innocentio VI. & Clemente VI. ad eadem officia as-
sumptus est, Raimundus Episcopus Florianensis, & Appa-
marienfis.
Huic successit sub Urbano V. & VI. Gregorio XI. Amelius
à Benaco, qui postmodum renuntiatus Archiepiscopus Sa-
rentinus, & Patriarcha Gradensis. Petrus à Salbito eadem
munia obivit sub Bonifacio IX. & Innocentio VIII. cui suc-
cessit Rodolphus Episcopus Casteli.
Sedente Pio II. & Paulo II. Joannes de Casteli, ejusdem etiam
civitatis Episc. Hac officia deinde ad clericum quendam Ab-
batem S. Sebastiani devenerunt. Eoque infra annum viri fun-
cto, redierunt ad Ordinem Augustinianorum.

Post

Post exiguam illud interregnum, adscitus fuit Augustinus de Castellis, & post hunc alii, ad nostra usque tempora, cum laude eadem munere deferunt, & plerumque Episcopatus, aut majoris dignitatis titulum, ac honorem consequuntur. Inter quos tamen Augustinus Fivifanus, qui Sanctissimo Pontifici Gregorio XIII. à confessionibus semper fuerat: opinionem sanctitatis etiam in vita consecutus perhiberetur, Cujus successore Angelus Rocca utilem laborem præstitit circa Bibliothecam Vaticanam, cui summo studio, & assiduitate superintenderat.

MARTYRES HUIUS ORDINIS.

Numerantur ex hoc Ordine bis mille quingenti, qui sanguine effuso pro Christi nomine, palmam martyrii sunt consecuti, quorum nomina, quod non ita potuerint comprehendere, etiam peculiari celebritate in Martyrologio Romano non celebrantur, nisi ipsarum. Ita Cornelius Lancellotus in vita S. Augusti. lib. 2. cap. 19.

SANCTI UTRIUQUE SEXUS HUIUS ORDINIS.

Quorum memoria habetur in Martyrologio Romano.

B Divorum honore, & encomiis ex hoc Ordine celebrantur, quos ex Martyrologio à Card. Baronio illustrato, & aliis scriptoribus eruiimus.

S. Augustinus, Ordinis Patriarcha, & magnum Ecclesie Lumen.

S. Bertholdus Comes, cuius meminit Cradopol. in l. de sanct. Germania.

S. Nicolaus Tolentianus, celebratur 10. Septembr. ejusdem festus dies.

S. Guilielmus 10. Februarii.

S. Fulgentius 1. Januarii.

S. Patricius 17. Martii apud Baronium.

S. Adrianus Afer, celebratur 5. Idus Januarii in Mat tyrol. Gelasi.

S. Martinus Confessor Francus 17. Dec. *Ado in Martyr.*

S. Artguagus. Ex tabulis Ecclesie Toletane.

Reliquorum meminit Casar Baronius Cardin. in Martyrologio.

S. Alipius 15. Augusti.

S. Agnellus 20. Octobris.

S. Honoratus Arelatenfis Episcopus 16. Januarii.

S. Hilarius 13. Januarii.

S. Leonardus 6. Novembris.

S. Columbanus 21. Novembris.

S. Gallus 16. Octobris.

S. Judocus filius Regis Britannie 13. Decembris.

S. Furcus filius Regis Hybernie 16. Januarii.

S. Simplicianus 13. Augusti.

S. Eutropius Episcopus Arazuicanus 27. Maii.

S. Paulinus 22. Junii.

S. Prosper Episcopus Regiensis 27. Junii.

S. Lupus Episcopus Tricallinus 29. Julii.

S. Germanus Episcopus Antiodorensis 13. Julii.

S. Severinus Hungarus 8. Januarii.

S. Casarius Episcopus Arelatenfis 27. Augusti.

S. Donatus.

SS. Liberatus, Rogatus, Septimus, Bonifacius, Servius,

D Rusticus, & Maximus, Martyres 17. Augusti.

Plures alii, quarum memoria celebratur in *Chronico Ordinis*, qui sunt in numerum *Beatorum relati*.

S. Eutritius de Hurlia.

S. Florentius.

S. Lithradus.

S. Paulus Orosius.

S. Judocus.

S. Stephanus Albiensis.

S. Launonicus Gallus.

S. Albertus Alberiensis.

S. Donatus Africanus.

B. Joannes Bonus.

B. Thomas de Villanova.

B. Martinus de Spinoza.

B. Nicolaus de Agreda.

B. Ludovicus de Montoya.

B. Joannes de Moya.

B. Alphonsus de Borgha.

B. Alphonsus de Orosco.

B. Angelus de Burgo.

B. Albertus de Padua.

B. Augustinus Senensis.

B. Franciscus de Cruce.

B. Jacobus de Aconva.

B. Jordanus de Saxonia.

B. Nicolaus de Tinis.

B. Petrus Senensis.

B. Simon de Cassia.

B. Thadæus de Canaria.

B. Agathon Indus.

B. Augustinus Novellus.

B. Augustinus de Ancona.

B. Angelus de Fureis.

B. Evangelista Veronensis.

B. Hermannus de Scildis.

B. Henricus de Rumaria.

B. Guilielmus de Tarsi.

B. Ugo Linus de Cortona.

B. Simeon de Camerino.

B. Sanctus de Gora.

B. Joannes Maria de Ponte.

B. Joannes Gappgrave.

B. Rigus de Miratorio.

B. Gualterus Reclusus.

B. Gratia Catharinus.

B. Gregorius Senensis.

B. Antonius de Fimentes.

B. Angelus de Fulgino.

B. Alphonsus de Toletis.

B. Bernardus de Brinxia.

B. Huldricus Brumfuich.

B. Jacobus de Viterbia.

B. Guilielmus Fler.

B. Franciscus de Hungaria.

B. Bendenus de Belgeris.

B. Alvarus Montefore.

B. Andreas de Monte Regali.

B. Fredericus Ratiponensis, Laicus.

B. Bartholomæus.

VIRGINES SANCTÆ, ET VIDUÆ.

S. Monica duplici titulo mater S. Augustini.

S. Clara de Monte Falco, quæ ita dum viveret Dominicæ Passionis imaginem cordi infixerat, demortuæ cor ejusdem insignibus decoratum fuit inventum. Vide P. Cornel. Lancellot in vita S. Augusti. l. 2. c. 23.

S. Placidia Virgo.

S. Genovefa Virgo.

S. Maxima Virgo, & Martyr.

S. Felicitas Virgo.

S. Basilica Virgo.

S. Perpetua Virgo.

S. Auria Virgo.

S. Melena Virgo.

S. Venera Virgo, & Martyr.

VIRGINES BEATÆ.

B. Rita de Cassia.

B. Cristina Vicecomes.

B. Lucia de Brinxia.

B. Marfilia de S. Severicio.

B. Potentia de Genezano.

B. Agatha Bassanensis.

B. Christina de Spoleto.

B. Clara de Monte Falco.

B. Illuminata.

B. Leonora de Madrigal.

B. Catharina de Olma.

B. Magdalena de Como.

B. Elisabeth de Solleto.

B. Joanna de Monte Falco.

B. Maria de Venetia.

B. Christiana de S. Cruce Vallis Arm.

B. Bartholomæa Senensis.

B. Julia de Certaldo.

B. Euphrasia Vicentina.

B. Meta de Madrigal.

B. Sancta

B. Sancta de Genazano.
S. Barbara Moscor.
B. Elisabeth Neapolitana.

VIRI ALIQUOT ILLUSTRES, PRÆTER EOS, QUI SUPRA SANCTORUM CATALOGO ADSRIPTI: QUORUM LABORES, & SCRIPTA ECCLESIAM CHRISTI MIRIFICÉ ILLUSTRARUNT.

Gregorius Ariminensis.
Aegydius Columnius Rom.
Thomas Argentinas.
Onuphrius Panvinius.
Paulus Venetus.

Ambrosius Calcepinus.

Joannes Zacharias, qui cum Joan. Hus Herefarcha coram Concilio Constantiensi disputationem in rebus fidei invitet, cumque superavit, quem ob id Pontifex Rom. aurata rosa donavit.

Aedeodus Senensis.

Albertus Patavinus.

Alphonfus ab Orisio.

Alphonfus Guntner primus in regno Mexicano S. Theologie Professor.

Ambrosius.

Petrus Aragonius.

Christophorus Fonseca.

Thomas de Villa nova, Concionator Caroli V. Imp. Beati-

ficatus à Paulo V. an. Domini M. cc. xx.

Dionysius Vasquez.

Francisc. Richardorus, qui primus Duaci Theologiam docuit.

Caspar Casalius. Joann. III. Lusitanie Regis Confiliarius.

Godofcalcus Hoz.

Gregorius Patavinus.

Jacobus Heldius.

Joannes Hofmeifterius, qui in Imperii Comitibus coram

Cæsare, Ferdinando Roman. Rege, Lutherum provocavit.

Joannes Saguntinus Patronus Salmanticensis, à Clemente VIII. Beatificatus.

Ludovicus de Leon.

Paulus Tarabella.

Petrus Valderama.

Simon Cremonensis.

Stephanus Hungarus Patriarcha Hierosolymitanus.

Rodericus de Solis.

Vincentius Montaignensis.

Longè plures videre est in Annalibus huius Ordinis: habet hic Lector pro instituto huius operis, paucos à multis, quorum seriem, & amantissimè concinnavit Frat. Thomas Gratianus libello ea de re conscripto, & vulgato Antuerpiæ apud Hieron. Verdussiam. Anno M. dc. xiii.

Videat Lector infra post ordinem Carmelitanum de Eremitis Sancti Augustini nonnulla.

* **CELEBRIORUM ORDINUM SUB REGULA S. AUGUSTINI MILITANTUM ORIGO, PROGRESSUS, & ELOGIA.**

DE AC PRIMUM.

DE CANONICIS REGULARIBUS.

CUR ITA APPELLANTUR.

Videatur latè in loco de Canonicis.

CONGREGATIONES

Eorundem varie.

Canonicorum Regularium cœnobìa alia sunt Ordinariis, seu Episcopis locorum, in quibus situm habent, revertente subfunt; alia à Diœcesanorum visitatione exempta varias in Congregationes sunt distributa, & suis Præfatis peculiaribus parent.

Congregationes interiment *Latvianensis* seu *Frislanaria* in Italia S. Rossy in Gallia, *Arachensis* in Belgio, *Windesimensis* in Germania superiore, & inferiore.

Est alia non minus celeberrima congregatio Canonicorum Sancti Georgii, Venetiis. Item Sancti Spiritus, ibidem. Primi huic familiæ nomen dedere Antonius Corarius, Gregorius XII. Papæ nepos, & Gabriel Gondelmerius, qui post Eugenius IV. Papa fuit, ut in *Inquis* vita *Ciaccenius*, commemorat. Nonnulli scribunt, hos Canonicos Georgianos militare sub regula Sancti Augustini. Paulus Morisus in *sue libri* 3. dicit eos vivere solitos ex prescripto quorundam constitutionum privatarum, nec solummodo esse professionem ante annum Christi millesimum quingentesimum septuagesimum, quo id Pius V. Papa ipfis in juxta. Confulè & eundem *Morisum* l. 1. c. 43. quo loco adferit, Congregationem hanc sancti Georgii primum inchoatam esse à dicto Antonio Corario, postea verò auctam, atque illustratam à S. Laurentio Justiniano Patriarcha Veneto, juxta inscriptionem sepulchralem ejusdem Corarii, quæ talis legitur ad D. Georgii in Alga: *Sepulchrum pmissi Patris D. Antonii Corarii Beatæ memoriæ Epif. Ostiensis, Cardinalis Boloniensis, fundatoris hujus Congregationis: qui obiit anno 1145, die Januarii. Orate pro eo semper.*

Est & altera congregatio Canonicorum Regularium apud F Venetos, quæ à Sancto Spiritu nomen habet, per *Gabrielem Spoleatinum* an. 1415. instituta.

SANCTI, ET BEATI EX CANONICIS Regularibus.

De primorum sæculorum Sanctis toto orbe notis hæc videtur hic tractare, sed de illustribus aliquot posterioris ævi hominibus, qui Canonicos inter Regulares floruerunt, aut illud institutum amplexi sunt, quædam subiiciam.

S. GUILIELMUS primus Abbas fuit cœnobii Canonicorum Regularium, fiti in Elshilensis insula, & diœcesi Rofchildefsi apud Danos, ad id munus Patriis evocatus ex S. Genovefa monasterio. Obiit autem anno 1224. Romano Martyrologio ad diem sextum Aprilis adscriptus. Vita ejus extat apud *Sarum* to. 1.

Secundo ferè lapide à Bruxella, Belgarum urbe regia, sita est Viridis Vallis, Canonicorum regularium cœnobium illustre. Hujus loci primus Prior, ac veluti fundator fuit Venerabilis Joannes Rusbroquius, cujus scripta aëtica priorum manibus teruntur: visiturque etiamnum tumulus ejus ibidem.

In diœcesi Daventriensi apud Germanos Inferiores præclarum olim fuit cœnobium nomine *Windesheimium*, à quo congregatio, seu Capitulum *Vindeshemensis*, Canonicorum regularium nomen accepit, octoginta amplius per Germaniam Superiorem, atque Inferiorem monasteria complectens.

Interalia celebre fuit cœnobium *Montis sanctæ Agnetis* apud Suollam d. Daventriensis oppidum, anno 1398. fundatum, cujus primus Prior fuit Thomas à Kempis. Quanta pietatis, ac devotionis iste vir fuerit, loquitur ejus de Imitatione Christi libellus (ut de aliis scriptis nihil dicam) quem plerique nostri, ac superioris sæculi viri sanctissimè S. Carolus Boromeo, B. Ignatio Lejola, B. Philippo Nerio, alique per familiarem fuisse constat.

Cæterum Thomas natus est Kempis oppido modico diœcesis Colonienfis: unde cognomen ei quoque ad hæc. Obiit anno ætatis suæ nonagesimo secundo, parte per Christum salutis millesimo quadringentesimo septuagesimo primo, die 25. Julii. Vitam ejus scripsit Joannes *Bachus Synbronius*, H *Judocus Badus*, & *Heribertus Rosveidius*, quos consule sub finem dicti libelli de Imitatione Christi typis Plantiniani editi.

Idem *Busebius* scripsit librum de Origine monasterii *Windeshemensis*, & alterum, *De viris Illustribus Capituli Windeshemensis*, quos brevi idem Rosveidius luce publica donabit.

Vindeshemensis porro monasterium à Calvinistis excisum jacet, durat tamen, hodieque Capitulum Vindeshemensis, cujus supremus Antistes nunc residet Colonie in monasterio Corporis Christi.

De Beatissimis aliquot martyribus, ac presbyteris, ex Ordine Canonicorum regularium, Brile anno 1572. à Calvinistis laqueo suspensis, vide *Historiam Martyrum Gorcomiensium*, à *Guilielmo Eslio Cancellario Duacensi* editam.

Scripti de Canonicis Regularibus tractatum *Aubertus Nerius*, impressum Colonie.

ORDI-

ORDINIS PRÆMONSTRATENSIS

ELOGIA. SPENDOR. PROBOS. Et prima hujus Candidi ordinis institutione, pro competito est, quod primum sum Patriarcham, & patrem agnoscat Norbertum, ex illustri Salicorum stemmate non degenererunt, virtum verè Apostolicum, cui & cœli Regina locum, ubi cœnobium extiteret, in Gallia præmonstravit, (qui & ob id nomen Præmonstrati obtinuit, totumque ordinem eodem prænotari, jam à primo illius exordio voluerunt) & velle candidam claritas fuit. Unde patet sacrum hunc ordinem cœlitus demonstratum fuisse; ejusque etiam habitum præmonstratum. Quin illius fundatori Norberto id etiam obvenit mirabile, quod matri illius gravis divina motione, & voce innoverit, qualis in Ecclesia Dei futurus erat, quem utero clauderet.

Porro in futurum eisdem, sive Regule formula cœlesti revelatione per manum S. P. Augustini, cum amplissima promissione, cœlesti viro Norberto, postquam ad Deum serवास precas, anxius, quam tandem vivendi normam amplecteretur, & filius quos in Christo geniturus erat præferberet, direxerat, tradita est, ea que auro perclusa, quam probe deinceps observare, & sub illa sacra, candidamque militiam, ad similitudinem ejus, cujus meminit in Apocalypsi Joannes, instituerent in animum induxit.

Ergo Clericorum candidæ militiæ ordo hunc ducere fecerit anno Domini M. C. XX. juxta vulgatum versiculum: Anno millesimo, centesimo, bis quoque deno, Sub Patre Norberto fundatur candidus ordo. Difficillimis Ecclesia temporibus, quando Sacramentarium, & Adamarum hæresis passim increbuerat, cui sternenda novum velut Alcideum hunc misericordiarum pater præparavit, qui novos milites in castra educeret, hostem imminenti gladio spiritus profigeret, ac opere, & sermone se potentem exhiberet. Recedentes autem inter Canonicos Regulares, sic ut monachis, nisi largo modo consideratis, non veniant annuerandi.

HÆRESIS PROFLIGATÆ.

Verbo diximus, laboranti Ecclesiæ opportunam hujus ordinis institutionem fuisse. Siquidem Germania tam superior, quam inferior ardebat Sacramentarium sacrilegus flammis, sic ut plerisque locis ita fementem agri dominici occuparet hæresum illarum olim prædamnaturum solium, ut vix pauci Catholicus in semen relictum viderentur. Erat in Brabantia, quæ non ignobilis Belgicæ pars, Tandem, quem vulgo Tanchelinum vocant. Adam tam, & Sacramentariam hæresim impius hæresiarum profellus, eamque etiam vi armorum propagabat, ac Catholicos quoque modo persequatur. Donec Antuerpiensis Clerus, quitum, anno 1121, Ecclesiam, & claustrum canonicum S. Michaelis, numero duodenario præter Præpositum possidebat, ibique divinis officiis incumberebat; Norbertum jam opinionem sanctitatis, fama que virtutis, & eloquentia nomine celebrem evocavit, qui velut novus Christi miles, Antichristo ibidem, sub Tanchelini signis virus suum spargente, sermone compevit, & Sanctiss. Eucharistiæ Sacramento debitum, ac aliquandiu intermissum, honorem, reverentiamque restituit. Neve protraita semel impietatis femina repullularet, si absente, qui ea refecerant assidue, aut protererent, aliquot à clericis suis ibidem reliquit, ille dicit præsertim pia, & liberali munificentia Præpositi, & Canonicorum S. Michaelis, qui beneficium beneficio compensantes, eidem, & foci ejus, ut in ea Brabantia parte perpetuum novissimi germinis seminarium existeret, Ecclesiam suam, unâ cum tribus Capellis, fundoque, & curtibus adjacentibus, & preventibus quatuor Præbendarum suarum, interveniente assensu, & consilio Burchardi Cameracensis Episcopi, cesserunt, & in perpetuum relinquunt. Ipsi autem se cum octo præbendis ad Capellam B. Mariæ, ubi nunc Cathedralis Ecclesia cum Turri stpenda se ostentat, transfulerunt. Facta fuerunt hæc anno 1124, ut constat ex Instrumento cessionis, cujus rescriptum Card. Baronius adhibuit 10. 12. Annual suorum in appendice. De hoc argumento nonnulla reperietur Lector apud Joan. Goropium in Orig. Antwerp. & scriptis patrio idiomate tractatum Laur. Berserlinck Archipresb. Antuerpien. ac novissime eodem idiomate emisit vitam S. Norberti. Joan. Chryst. vander Sterre, prænotati monasterii Antuerpiensis Prior, qui & alia prope dicit pollicetur ad laudem, & splendorem Ordinis præfati.

PRO P A G A T I O.

Ad eo se latè hujus ordinis splendor utriusque diffuderat, ut certatim illius colonias ducere, viri Principes variis in locis

voluerint. Siquidem primis octoginta annis ab illius institutione supra mille, & octoginta monasteria numerata fuerunt. Equibus sanè non exigui, & nominis, & splendoris plerique in Belgio superant, ut puta S. Michaelis in civitate Antwerp, cujus fundamenta jecit Præpositus, & Canonici ibidem, ac dotem per numero Religiosorum illius temporis satis luculentam quatuor præbendam tulit. Tongerlocensis in Campania Brabantiana; & non procul ab Herentalo. Parensis, extra muros Lovanienf. Everbodensis juxta Dieffhemium. Grimbergenf. & Diellicenfe non procul à Bruxella. Nimovicenfe prope Alostium. Viconenfe inter Tornacum, & Valencianas; & plura alia.

Ceterum fuisse præfatis in cœnobis aliquando tam fecunda Religiosorum germina graves scriptores testantur, ut mille alumnos subinde testata eduxerit in Ecclesiæ castra, nihilque frequentius efflet olim, quam ut ducenti, trecenti, & plures in singulis castris invenirentur. Porro catalogum omnium Provinciarum, & monasteriorum præfati ordinis, promittit propediem supranominatus, Chrystoffolus vander Sterre in sua candida militaria.

VI RI SANCTITATE CELEBRES.

Habuit hic ordo plerisque sanctitate celebres, quorum merita Deo mundo testata esse voluit, dum illustria per eos miracula produxit, quamvis corum nullus Sanctorum factis publico Ecclesiæ suffragio sit adscriptus, quod à Sede Apostolica superiores ordinis id hæcenus non requisiverunt, præter illius fundatorem Norbertum, quem Innocentius III. inter Beatos cœlesti militiæ adscriptum pronuntiavit, quamvis contrarium scribat Molanus in Catalogo SS. Belgic. Constat certè jam olim ab Innocentio III. temporibus in Vaticanis Martyrologiis semper illius memoriam celebratam fuisse. Et quidem Paulus V. diplomate data die 21. Januarii M. DC. XLIII. decrevit eum referri in Breviario inter Sanctos Confessores; & Gregorius XV. Iectiones proprias, & collectam de eodem præscripsit, anno eodem, septima die Septemb. præter S. Norbertum, plures utriusque sexus opinione sanctitatis celebrantur, quorum nomina, & res gesta propediem lucem videræ existimantur, nos tamen paucos ad calcem subiiciemus, qui hoc tempore magis innotuerunt.

QUI EX HOC ORDINE PONTIFICES, ET EPISCOPI.

Satis probabili conjectura, etiam Præmonstratensis Ordo ad Romanæ cathedræ honorem, virtutis merito evedtus à plerisque traditur, atque ex eo adscitum ad supremi hujus regimini apicem Adrianum ejus nominis IV. quem primum Cœnobium S. Rufi in Gallia Abbatem habuit, dein ad Cardinalatus dignitatem, postquam aliquandiu Norvegia Apostolus fuisset; ab Eugenio evedtus, tandem Anastasius II. successorem cum habuit, teste Bernarado à Leone.

Extat quoque diploma ipsius Adriani quo ordinis statuta approbavit, ubi inter alia sic loquitur. Attendentes quomodo Religio, & ordo vester, cuius nos alumnos aliquando fuimus multa refulgens gloria meritorum, &c.

In ordine autem Episcoporum plures ex hoc ordine Religiosorum tanquam lucernæ super candlebras posita illuxerunt. Ac primum quidem illius fundatorem Saxonie Episcopum, immò & Archiepiscopum, & Primate Germaniæ agnovit. Etiam ad Laudunensem cathedram evedtus ex eodem ordine quiddam Vvaltherus.

Ad Terrevanensem, sive Morinensem, Milo.

Atrebatensem Godscalcus: Ralzeburgensem Evermun-H dus: Havelbergensem Anselmus: Sidonienfem Almaricus: Sagienfem Geravias: Alii hujus candidæ militiæ alumni, alii Dicecesibus præpositi, Episcopales cathedras cum laude obtinuerunt.

Referet. Ber. à Leone. 3. Stephanus Card. tit. SS. Joan. & Pauli, epist. ad Patres Ordinis. Fuisse 16. cathedrales Ecclesias, è quibus septem erant metropolitanæ, huic Religioni incorporatas, sic ut ex illius alumni, qui ibi Canonici erant cathedralis, Episcopi, vel Archiepiscopi elegerunt. Unde factum, ut te immò, & 20. nonnunquam Episcopi in vicem succederent, quod nominatim de Ralzeburgensi Ecclesia refert. Albertus Crantz in Metrop. & de Olomucenti. Joan. Dubravius. Hujus enim Ecclesiæ Episcopi adscribebantur ex cœnobio Montis Sion in civitate Pragenfi. Unde nuper defumptus etiam fuit Joannes Lohelius Pragæ Archiepiscopus, qui Ferdinandum II. in Regem Bohemiæ consecravit. Hoc interim huic ordini peculiare, quod plures è suis emittat ad excolendam vineam

Domini

Dominicum: habebatque quam plurimos Pastoras sibi incorporatos, quorum præcatio, & provisio ad illius superiores spectat.

VI RI ERUDITIONE PRÆSTANTES.

Neque privandus hic ordo debita eruditionis omnigenæ laude erit. Siquidem testatur pluradoctissimorum scriptorum monumenta, quam præstantes olim viros habuerit, in quovis penè argumento versatos non modo, sed & excellentes. Fator ipsorum nomina hæcenus mihi exhibitia non fuisset, adscribent credo candidæ militiæ, quam conscribit Joann. Chrystoffolus de Sterre, cujus supra meminimus alioquin non incommode præfati loco adferri fuissent.

ENCOMIA, ET PRÆROGATIVÆ HUIUS ORDINIS, A ROM. PONTIFICIBUS PRÆSTITA.

Quanto semper affectu, cultuque singulari Præmonstratensis ordinis institutum profectui fuerint Romani Pontifices, vel ex hinc cuius poterit constare, quod non femel illius splendorem, & multiplicem in Domini vinea fructum memorabilibus elogiis fuerint testati. Unum, aut alterum damus è multis.

Et quidem Alexander III. & Innocentius III. de eodem in suis litteris ita loquuntur. Attendentes quomodo ordo vester, & Religio (Præmonstratensis) multa refulgens gloria meritum, palmis suos extendit à mari usque ad mare, &c.

INNOCENTIUS Papa IV. infuso Diplomate anni 1244. Sanctus, inquit, mundo celebris, & supernis grata civibus sacra Religio Præmonstratensis Ordinis, à sua plantationis initio Regis æterni fuit habitaculum, virtutum splendoris illustratum, quod semper honore proficiens, & honestate concrescens, generalis Ecclesiæ decus extulit, & decorem multimodis ampliavit, ex hoc enim Nos spirituale in Domino lætiam consequentes, affectu pio de ipsa Religione concipimus, ut nostra provisionis auxilio ejus robur, & pulchritudinem augeamus: ita quod ipsa in domo Domini contra tentatoris impetum, & turbine vitiolorum, sit quasi turris eburnæ virtutum munita propugnaculis, in qua lectum æternæ quietis habeat veri excellentia Salomonis, &c.

BONIFACIUS Papa VIII. in litteris de anno 1302. In firmamento Ecclesiæ vester Ordo clario nore coruscans, universalem Dominicę agrum illuminat, currentibus in studio rectum iter insinuat, quod ad salutis bravium facilius pervenit.

CLEMENS VI. VIII. anno 1303. Ordinem Præmonstratensem vocat perpetuum virorum fortium, & fidei Catholice propugnatorum Seminarium.

Denique longum foret aliorum Pontificum de Ordine Præmonstratensi testimoniorum proferre: qui adeo magnis, & eximius Privilegiis eundem decoravit, ut in Cancellaria Romana jam olim cognitus sit pro uno ex quatuor Privilegiatis Ordinibus. Servat. Lairvel. Op. Regularium Spec. tit. Instru. 5. M. Bern. à Leone. Orat. de S. Norb. 65.

IN ORDINEM, AC NUMERUM SANCTORUM RELATI.

Tres sunt ex ordine Præmonstratensi, qui ut Sancti officio Ecclesiastico coluntur, S. Norbertus, S. Gilbertus, & S. Gerlacus.

S. NORBERTUS ordinis Præmonstratensis conditor, & post Archiepiscopus Magdeburgensis, anno 1154. Magdeburgi in Domino obdormivit, à Gregorio XIII. an. 1582. Divis adscribitur. Illius diploma extat in Chronica Præmonstratensi per Aubertum Mireum, concinnato, cujus etiam scripta in his sanctis adhibuimus; ad annum prædictum.

S. GILBERTUS Abbas ex potente milite sæculi humillimus miles Christi, elemosynarum, abstinentiæ, paupertatis admirandus exemplis, anno 1152. migavit ad Dominum. Sepultus est autem in monasterio dicecesis Locomontensis, non procul à Scala Arvenfi vico, ad quem locum pii laboris instantia eo ipso anno Præmonstratensem ordinem adduxerunt: quos magnitudinem meritum magnitudinem miraculorum declarat: ut Robertus S. Mariani apud Antiffadorum, ordinis Præmonstratensis Canonicus, in suo Chronico, Trevis ann. 1609. edito, loquitur. Quæsit autem hodieque in prædicto cœnobio, quod nunc Sancti Gilberti dicitur, & colitur, ibidem officio Ecclesiastico, & alibi fortasse in dicecesi Claramontana. Est autem Sancti Gilberti nomen apud Arvernos celebre, multisque familiare: ex qua gente nostro ævo floruit Gilbertus Genebrardus, Theologus, & Chronographus toto orbe notissimus.

S. GERLACUS, eremita ordinis Præmonstratensis, quiescit

in illustri sui nominis monialium cœnobio, in dicecesi Ruremundensi, secundo lapide à Trajecto Mosæ sito. Festum ejus duplex celebratur feria secunda ante diem Pentecostes ibidem, & ab Ecclesia Cathedrali Ruremundensi in Geldria, Germaniæ inferioris provincia: quo die tres istæ lectioes factæ de ipso recitantur.

GERLACUS nobilis stemmate in Falckemburgensi Provincia natus, primùm ad militiam animum adiecit, & Tribunus equitum factus, cum illorum mote militum, qui castra sequuntur, vitam institueret, ex inopinata sue conjugis morte contentinatus, abiecto militiæ cingulo, cilicio & lorica supra nudum corpus indutus, pedibus nudis Romam profectus, apud Pontificem Max. Eugenium III. deposita peccatorum sarcina, ex ejus præscripto Hierosolymam profectus, & in Xenodochium pauperum, ut pœnitentiæ ageret, susceptus, totum illic septennium, in porcorum, aliorumque animalium cura, exegit. Quo expleto pœnitentiæ tempore, Romam rediens, ut qua de vini, & carni perpetua abstinentia, deque usu lorice, & cilicii, aliisque pietatis exercitiamentis Deo voverat, in solitudine vivens redderet, in Falckemburgensem suam fe deno Provinciam, annuente Pontifice, recepit; ubi verosam, & ratæ crassitudinis quereum ad radices excavari, & magnam vim lapidum in eam inferri, & ex straminibus contextam floream is imponi iussit: ibique cilicio, & lorica, sub candido Præmonstratensi habitu, nocte dieque indutus, totis quatuordecim annis, h. e. usque ad extremum vitæ sue diem, austeram agens vitam, perseveravit.

Cibus ei fuit ex hordeo cineribus mixto, potus aqua frigida, & fonte, seu puteo vicino, in hodiernum usque diem, ob Beati Gerlaci memoriam, celebri. Venientes ad fe pauperes, & peregrinos honestè, & liberaliter tractabat, de suo interim rigore nihil unquam remittens. Quamdiu corpore valet, omni die ad S. Servatii honorandas reliquias summo manè, sequi hore fat difficili, & molestò itinere, Trajectum Mosæ, Sabbatinis verò diebus ad memoriam Deiparæ Virginis Aquilgrani, nudis semper pedibus incedens, peragrabatur, donec per atatem, & alterius pedis impedimento, redditus impotentior, a se lo uti cogerec. Postea verò æmulum quorundam malevolentia, successu quæru, duas alias angustissimas cellas construi fecit, quarum alteram visibus, & habitationi, alteram videndum officio, Episcopi sui venia, destinabat. Quia illum visendum habere accedebant, tum sacerdotes, tum laici, eos vel ad virtutum, pietatemque erudiebat, vel si erat improba illorum vita, acriter redarguebat. Non pauci quoque se illi tendendo ostentabant, inter quos unus fuit, cujus semel detroni pili nunquam amplius excreverunt.

In Dominica, qua Passionis dicitur, cum sibi è puteo supra nominato, ad scim levandam, semel, iterumque aquam hauriri iussisset, eaque in vinum utraque vice fuisset conversa, ipsemet ad puteum concessit, & hausta iterum aqua, tertio est in vinum mutata. Morte imminente, cum nullus ad manum esset sacerdos, qui extrema illi administraret Sacramenta, accessit divina dispositione, specie venerandi senis S. Servatii, nivea amictus stola, (quem in vita semper coluerat Gerlacus) à quo Sacramentis omnibus ritu Catholico munus, pridie Theophaniæ in Domino obdormivit, & in ligno suo sacello theca pariter lignæ, uti voluerat, inclusus, in profundissimam illic immiffus esse foveam, Sed Deus non dii inglorium esse permisit: mox enim divinitus patefacta fovea, corpus S. Viri, unâ cum cruce Hierosolymitana; & cilicii parte (qua in hunc usque diem conspicitur, & in pretio habetur) sursum è fovea levatum, innummeris confessim elatrit miraculis. Festivitas verò, propter Epiphaniæ celebritatem, in secundam feriam, qua sacrassemiss Pentecostes diem antecedit, translata est; quo tempore, qui hominum malitia antea obstruèctus laterat, miraculosus puteus, anno nonagesimo nono supra millesimum quingentesimum, Henrico Cuiquio Ruremundensi Episcopo juvene, reperitus est: ossa quoque cum S. viri memoria levante, & ipse puteus miraculis denuò cupit clarescere. Sic ferè legitur in officiis propriis dicecesis Ruremundane, quæ dicitur Episcopus Cuiquius concinnavit, & Colonia 1604. typis edenda curavit.

BEATI ORDINIS PRÆMONSTRATENSIS.

Venerabilis Adrianus Hilvaribecanus, cœnobii Middelseburgensis in Zelandia Canonicus, anno 1372. Brile, pro Clivito, laqueo suspensus est: & locum habet inter martyres Gorcomianos, quorum historiam passionis scripsit Guilielmus Estius, Docteur Theologus, & Cancellarius Duacensis. B. A.

B. ARNOLDUS è Sualma, Pastor, & Canonicus Ninivensis obiit anno 1221.

B. DIDACUS frater Converterus, ut vocant, natione Hispanus, in monasterio S. Leonardi, haud procul ab Alba, regni Castellæ oppido: ubi hodieque corpus ipsius adservatur, in dicto S. Leonardi cœnobio, quod nunc possident monachi Hioronymiani.

B. DOMINICUS, primus Abbas monasterii Vitis B. Mariæ, in d. Uxamensis, fuit frater Alphonfi VII. Castellæ Regis, (quem Imperatorem nuncupant) illius loci fundatoris. Floruit anno 1168. & obiit non sine opinione sanctitatis.

V. ELCO Liacama, Lidlumenfis in Frisia Abbas XII. pro vindicanda Dei gloria, & disciplina monastica instauranda, anno 1332. ab impiis occisus est.

B. ELISABETHA Arctmia, Horti Conclusi Abbatissa, intra muros Hertentalis, quod est Brabantis oppidum.

B. EVERMODUS, S. Norberti socius, & ex Præposito primo cœnobii B. Mariæ Magdeburgensis Episcopus secundus Raceburgensis, & Apostolus Vandalorum, anno 1177. ex hac vita ad meliorem abiit.

B. GAREMBERTUS, cœnobii Montis Sancti Martini, in diocesi Cameracensi, fundator, & primus Abbas, an. 1132. floruit.

B. FRIDERICUS, Horti Mariani in Frisia, & d. Leoyardiensis fundator, & primus Abbas, an. 1175. in terris vive- re desit.

B. GODFRIDUS, Comes Cappenbergensis in Vvestphalia, Cappenbergensis, Utlarensis, & Ilmftadiensis monasteriorum fundator, ipse faculo monasticæ amplexus, Cappenberg anno 1126. ad cœlos evolavit.

V. GODFRIDUS Comes Namurcensis, in Florensiensi monasterio à se condito Converterus frater laicus quiescit ante altare summum, ibidem.

V. GONDISALVUS, frater Alphonfi VIII. Castellæ Regis; an. 1213. in monasterio S. Michaelis apud Villam majorem, diocesis Burgensis vicum, religiofam vitam professus est.

B. GERTRUDIS, filia S. Elizabethæ, Landgravis Hassiæ, & Abbatissa Aldemburgensis, in diocesi Treverensi, obiit 1297. ibidem honorificè condita.

B. HUGO, socius S. Norberti, ejusdem in cœnobii, & ordinis universi Præmonstratensis regimine successit, floruit anno 1242.

V. JACOBUS Lacopijs, Canonicus cœnobii Middelburgensis in Zelandia, anno 1572. Brilæ, pro fide Catholica Romana, laqueo vitam finivit, eum Adriano Hilaribeckano, & alijs martyribus Gorcomienfisibus.

B. JACOBUS Viconiensis cœnobii, apud Valentinas Han- nonis oppidum, alumnus, ibidem in novitatu existens, ani- mam immaculatam Deo reddidit. Floruit anno 1279.

B. JOSEPH, Presbyter, & Canonicus Steinfeldensis monasterii, in diocesi Colonienfis, eximius Deparæ cultor anno 1236. claudit.

B. ISERIDUS, Episcopus tertius Raceburgensis in Germania, obiit anno 1205.

B. LUDOLPHUS, Episcopus nonus Raceburgensis, & martyr pro Ecclesiæ suæ libertate, floruit anno 1242.

B. LUDOVICUS, Comes, & fundator Abbatiz Atensteiniana, in diocesi Treverensi, octavo Kalend. Novembr. anno 1187. ibidem Converterus vivere desit. Vitam ejus à cœtano scriptam *Christophorus Broverus Societatis Jesu Theologus* anno 1616. Moguntiz cum Notis publi- D cavit.

B. MACARIUS ex Rege Armeniæ Canonicus Ordinis præmonstratensis in Cypro insula, an. 1270. ibidem vivere desit.

B. MILO, monasterii S. Judoci in nemore Abbas, in diocesi Ambianensi, post Episcopum Tervanensis, seu Morinensis, an. 1148. ex vita decellit.

V. RABODO, Parcensis monasterii extra muros Lovanien- sis Canonicus.

B. RADIGUNDIS Vvedigundis, monialis instituti Præmon- stratensis, in monasterio S. Michaelis apud Villam majorem, in regno Castellæ, & d. Burgensis floruit, cujus hodieque corpus ibidem est in veneratione. Fuit autem isto in loco duplex olim monasterium, unum virorum, alterum virginum.

B. RADULPHUS Abbas Viconensis, pauperum benefactor eximius, obiit an. 1217. nonagenarius.

B. RAINERUS, cœnobii S. Mariani apud Antifiodorum, Galliæ urbem, primus Abbas, an. 1146. hanc vitam cum meli- ore commutavit.

B. RICHARDUS Anglicus, Canonicus Arensbergensis in Vvestphalia: de quo *Cæsarius dist. 6. cap. 100. & Molan. E. 30. Dec.*

B. ROSSATA Bohemica Hroznata, ex principe Bohemix, Canonicus Ordinis Præmonstratensis, Tepiensis, & Choc- tiesoviensis monasteriorum in diocesi Pragensi fundator, martyr occubuit.

B. SIARDUS, Horti Mariani in Frisia Abbas quintus, annis triginta sex in regimine laudabiliter exactis, an. 1230. ex hac vita ad æternam transitit.

Scriptis *Chron. Præmonstrat. Albertus Mireus*, editum Colonia ann. 1613. ex quo nonnulla hic omissa hauriri poterunt.

*** ORDO, SIVE SOCIETAS S. ANTONII.**

Circa annum Christi 1121. Gasto, vir nobilis genere in provincia Viennensi natus, ejuusque filius Gironodus florue- runt, quibus auctoribus S. Antonii societas, apud Motam, Viennensis diocesis oppidum, fumpsit exordium. Hujus instituti sodales, pietatis officio intenti, pauperibus, mutilis, sacro igne tactis, cæterisque agris, ac debilibus homini- bus sublevandis, ac sustentandis operam impensis in tem- poris dabant. Cui rei significandæ putant nonnulli à Gasto- ne, & Gironodo adsumptam figuram Græcæ literæ T. seu si- gnum Potentia, ut Galli baculum seu scipionem, sus- tentandis debilibus proprium, suo, idiomate vernaculo nuncu- pant: et si alii alias causas assignent. Apud Ezechielcm cer- te Prophetam illi dumtaxat memorantur signo Tau fuisse no- tati, qui abominations in civitate fieri solitas detestabantur: de quibus etiam dictum, Omnem autem super quem videris Tau, nec occidatis.

Ceterum nata est societas ista occasione corporis S. Antonii, ex urbe Constantinopolitana in Provinciam Viennensem al- lati per Jocellum castri Albencian, & Mota Sancti Deside- rii dominum. Qui quidem decenter collocando, idem apud Motam ditionis suæ oppidum (quod hodie S. Antonii dicitur) basilicam à fundamentis extruxit cepit: sed morte præ- ventus perficere non potuit. Jocelini sine liberis defuncti hæ- reditatem jure propinquitatis adit vir nobilis Guigo Deside- rii, qui jussu Urbani II. Papæ (per Provinciam Viennensem versus Clarum-montem ad Conciliolum ibidem celebrandum iter faciens) inchoatam basilicam perfecit, atque in ea S. An- tonii reliquias honorificè collocavit. Et nec quid deesse, insti- tuti Benedicini monachos ex monasterio S. Petri, quod Montis- majoris in diocesi Arelatenfi nuncupant, advocavit, & basilicam ab ipso Calixto II. Papa anno 1119. dicendam, ac consecrandam curavit. Grassabat ut temporis per Galliam sæva lues ignis ardens: qui meminere Siegebertus Gemblacensis, Vincentius Bellovacensis, & alii. Quo factum, ut maximus hominum agrorum concursus ad Montem- sem S. Antonii Basilicam fit factus: plurimique sani, atque ab omni morbo liberi, meritis sancti viri domum redierunt. Inter alios vir nobilis Gasto, ex Provincia Viennensi oriundus, ejuus- que filius Girinus seu Gironodus, à gravi uterque morbo est liberatus. Itaque Gasto, unâ cum filio, se, & sua omnia S. An- tonio obtulit, & totum se dedit curandis agris, atque igne fa- cto faucis, qui magno numero quotidie Motam confluabant. Huic pio mifericordie operi intentis alii octo plus minus viri paulo post sese adjunxerunt, sanctissima inter se inita societas. Atque hæc quidem prima ordinis Antoniani origo fuit, unde & dictioh:

Gastonis voto sociatis fratribus ordo, Ordo est hic coeptus, ad pietatis opus. H

Crevit postmodum societas ista, estque ab Alexandro IV. Urbano IV. Clemente IV. Bonifacio VIII. & alijs varijs Pontificibus Romanis confirmata.

Mortuo Gastone, frater hospitalis, sive domus elemofynaria S. Anto- nii Magistrum, seu Præceptorem elegerunt Step- hano sacerdotem pium, ac venerabilem. Huic an. 1131. defuncto successit Hautelms, Sotfredus, & sic alii ex ordine, usque ad an. Christi 1297. quo Bonifacio VIII. Prioratum S. Antonii, amonici monachis Benedicinis, in dignitate Abbatiale com- mutavit, diplomate apud Urbem veterem IV. Idus Junii dato, anno Pontificatus sui tertio: Habito, inquit fratrum nostrorum consilio, & assensu, prædictum Prioratum cum omnibus Ec- clesiis, membris, juribus, & pertinentiis suis ab omni spirituali, & temporali potestate, jurisdictione, dominio, jure, subiec- tione, obedientia, & dispositione quacumque monasterii Montis- majoris, nec non Abbatiz, & conventus ejusdem monaste- rii eximimus, ipsiisque ab eis decernimus liberum penitus, & exem-

& exemptum. Priorum, monachos, convertos, & alios quos- cumque, si qui sint in ipso Prioratu per Abbatem, & conven- tum, vel eorum mandato, seu auctoritate per alios forsan de- putati, ad eo totaliter amoventes, eidemque Priori, monachis & convertis præcipientes, ut ad dictum monasterium redeant inibi Domino servituri. Porrò volumus & mandamus, ut in eodem monasterio, & hospitali, ac membris regula D. Augu- stini servetur, & secundum eandem dicti Abbas, & Canonici, ac fratres percepto vivere teneantur. Habitu verò cum signo, quod Potentiam vocant, in honorem ipsius beati Antonii tam Abbas, quam Canonici, seu fratres prædixi, juxta morem solitum ipsius hospitalis, semper, & quocumque deportent.

Præsum porrò Antoniani apud Viennenses, seu Montenses monasterii Abbas ex Domino, seu magistro ultimo fuit Hai- mo: quo agente Bonifacio VIII. Basilicam S. Andree in ur- be Romana Antonianis attribuit. Haimoni ann. 1316. defun- to in Abbatiali dignitate successit Pontius Arelacus, & sic longa serie alii ad nostra usque tempora.

Fuit autem hæc societas ab initio, veluti fraternitas quedam secularis, ad exercenda sanctæ caritatis opera: qua paulatim ad subliorem statum præveçta, custodia corporis S. An- tonii patroni sui obtinuit, & juxta regulam S. Augustini cœpi- vitur, ac demum à plurimis Pontificibus Romanis est appro- bata. Sunts hodie plurima illius instituti monasteria per Gal- liam Aquitanicam, Celticam, Belgicam, Italianam, Hispaniam, Germaniam, aliaque orbis Christiani provincias: quorum præ- cepti proprii, ac peculiari nomine Præceptoris nuncupantur.

Atque hæc quidem ex Lugduni Antoniana historia an. 1524. edita excerptit. *Ab. Mireus*, quem Aimagus Falco, Præceptor domus S. Antonii Barri-duci, post legationem apud Clemen- tem VIII. totius ordinis sui nomine obitum, concipit. Adit idem Jacobum Hierosolymorum, & Siciliæ Regem, Comitumq; Castrensium, in signum adsumptæ protectionis, atque affectus in hunc ordinem, testamenti tabulis anno 1423. conditis, hæ- redibus, ac successoribus in perpetuum suis mandasse, ut An- toniani ordinis symbolum collo appensus, id est, Potentiam, sive notam T. ex auro puro, una cum campanula gestarent.

Notæ T. seu Potentia meminit & Bonifacius VIII. Papa in suo diplomate, supra à nobis citato, quam sodales Anto- niani ex auro, argenteo, vel constat, collo appensam velut tes- tiferam gerant.

Hujus ordinis inigne monasterium visitat Trajecti ad Mosam, quod apud Belgas nunc est unicum: cætera namque dederunt.

Hujus ordinis caput est S. Antonii Abbatia in diocesi Viennensi.

*** ORDO GUILIELMITARUM PER S. GUILIELMUM Aquitaniz Ducem institutus.**

GUILIELMUS Aquitaniz Dux, & Piçavorum Comes, cum schisma adversus Innocentium II. Pontificem Maximum fecisset, & eos, qui verum Pontificem sectantes, Petrum Leonem pseudopapam excrebantur, minus, & terroribus exagitaret, alios eçectis, aliis carceri includis, à S. Bernardo Abbate ad eum profecto, & cum sanctissimo Eucharistia Sacramen- to in manibus, quo magis illum deterreret, loquente mirabi- liter convertus est. Nam ad Eremitam, seu solitarii homi- nis, qui sanctitate clarescebat, se contulit illi, quid sibi agendum esset, consulurus: qui, ut fertam locam semper corpore nudo, & habitu villi indurus in morem peregrini, summum Pontificem veniam petiturus adiret, auctor fuit.

Quare Guillelmus Eremitæ monitis obtemperans, ad Inno- centium Pontificem duplex venit, seque, quis esset, & qua de causa venisset, aperuit. Quod cum Pontifex vix crederet, illum pro penitentia suscipiendi ad Hierosolymitanum Pa- triarcham remisit. Profectus itaque Hierosolymam, & à Patriarcha penitentiam postulans, ab eo cognitus (Patri- archa enim Guillelmi olim Capellanus, seu pedagogus fuerat) perhumaniter exceptus fuit: acceptæque ab eo penitentia, quam sibi asperum imponi voluit, peragrata Palaestina, Roma, & in Hispaniam ad S. Jacobi Apostoli reliquias vena- rum peregrinatus est: aliisque peregrinationibus peractis, demum cum secundo Hierosolymam redisset (ubi à Saracenis captus multa perpressus est) in Hetruriam veniens, in ditio- ne Senesi apud Rocetum, seu Grossetum in loco, qui Sta- bulum Rodis dicebatur, in solitudine, reliquum vite fan- ctissimè multis claris miraculis concecit. Ita Ferrarius libro de SS. Italice.

Cæterum gravis est questio apud Scriptores, an ordo Gui- l. B. Theat. vii. Human. Tom. VI.

lielmitarum sub regula S. Augustini, an S. Benedicli milite- *Samphon. Hujus Guillelmita Parisiensis in suo libro de veritate E vitæ & ordinis S. Guillelmi, Parisiensis anno 1588. edito contra Volaterranum Jac. Bergomensem, Onuphrium, Josephum Pamphilum, & alios, multis probat, Guillelmitas regulam Benediclinam sequi, & ideò juxta ejus præscriptum in nocturnis horis duodecim lectiones lectis diebus hodieque recitare: tum Eremitæ Augustiniani, qui eos ad suam regulam trahere con- antur, non nisi novem lectiones recitent. Ut fit, hoc con- stat, multa olim Guillelmitarum monasteria Eremitis Augu- stinianis accessisse. *Vide infra, ordinis sub reg. S. Benedicli militantis. Obviusus de iisdem.**

*** DE SODALIBUS ORD. TRINITATIS testimonium Jacobi Vitriaci.**

Est alia Regularium fratrum clericorum, & laicorum fan- cta, & Deo accepta Congregatio, in omni loco habitatio- nis suæ, sub titulo S. Trinitatis Domino militantium, unde & fratres sanctæ Trinitatis appellantur, uni summo hu- jus ordinis per obedientiam humiliter subiecti. Habent autem in diversis regionibus Priores minores, & Congregationes particulares: caput autem ordinis in Ecclesiâ S. Trinitatis Masiliensis præfereunt. Hi quidem viri sancti arctam re- gionis viam ingressi, carnibus non vescuntur, exceptis diebus Dominicis, & quinq; quæ magnis solemnitatibus. Vi- num verò secundum ordinis instituta licet eis bibere, emere autem non licet, canisius non utuntur, neque ex linteami- nibus, aut plumis Humilitatis Christi formam expressi- mitantes, aut pedibus ambulans, ut de omnibus bonis suis semper in honorem Trinitatis tres partes faciant: unam partem ad redemptionem captivorum, qui in vineulis Sara- cenorum detinentur; aliam ad sustentationem pauperum infirmorum, quos in domibus suis milericorditer recipiunt, in propriis personis humiliter ministrantes, tertiam partem ad usus suos reservant, ut sobriam, & pauperem vitam utun- que valeant sustentare. *Hæc card. Vitriacus.*

Vide infra Ordinis hujus prægressum, & c. Sub tit. Ordo S. Trinitatis de Redemptione Captivorum.

*** ORDO S. MARIE DE MERCEDE, & Redemptione Captivorum.**

Hic ordo anno 1218. per Jacobum I. Aragonie Regem, & S. Raimundum Pennafortium, monachum, Dominicanum institutus, partim monachos, partim Equites complectitur. Cæterum ut Trinitatis (de qui- bus supra diximus) sic & Mercenarij ex profecto tenentur stipem colligere, & camque captivis à servitute Tur- cica, ac Maurica liberandis impendere, quòd & sedulo præstant, ingenti are quotannis in Africam, Asiam, & Græciam per suos missi.

*** ORDO CRUCIFERORUM, SEU CRUCIGERORUM in Italia, & alibi.**

Nec prætereundi sunt Crucigeri, quorum initia bini Pon- tifices, Alexander tertius, & sextus, in quibusdam diplo- matibus ad Clerum, Petri successorem retulerunt: non quòd eam haberent, quam nunc videmus, religionis for- mam, sed erat cœtus quidam hominum ad recipiendos Cri- stianos institutus, inopes præsertim, qui peregrè advener- rent, qui cum deinde et aliorum tyrannorum, & maximè Juliani Apostatæ acerbitate afflictus esset, demum ab Urba- no II. recreatus est, eo tempore cum Christiani Principes cruce signati, bellum barbaris inferentes, Antiochiam, & Hierosolymam feliciter receperunt. Ornatu deinde ab Ale- xandro III. varijs beneficiis, quod is Frederici Zénobardi vim fugiens, illorum hospitalibus domibus crebro, ac benignè acceptus fuerat, etiam adversus Imperatoris edicta minacia. Vix demum II. Papa anno M. CCC. LX. in Concilio Man- tuano, cum expeditionem in terram sanctam pararet, caru- leam iis vestem assignavit (incertum qua causa) cum antea cinerica uterentur. Sic ferè Hieronymus Platou lib. de bono *status Religios.*

Cæterum Crucigeri isti in Italia solent ordinariè Crucem argenteam manu gestare.

Cruciferorum porrò ordinem anno M. C. LXIX. à Gerar- do Priore monasterii S. Mariæ Bononiæ institutum, vel po- tioris reformatum, auctore Alexandro III. Papa, qui ejus in- tituti

fituti fodalibus vivendi regulam dedit, in Chronico suo Eccle-
A. fofico testatur Onofrius Parvius.
* ORDO CRUCIGERORUM IN BELGIO,
Germania, & Gallia.

Fuit in inchoatus circa annum Christi, 1216. a viris
quinque admodum piis, ordinis Ecclesiastici, qui sese
Hugoni Cardinali, & Apostolico per Germaniam Lega-
to obtulerunt. Ordinem sub regula S. Augustini confir-
mavit Innocentius IV. anno Pontificatus sui sexto. Totius
Congregationis caput, ac Praefectus residet Huius, ad
Mosam fl. in diocesi Leodiensi, ubi Crucigeri pulcherrimum
habent Cenobium.

Ejusdem Congregationis monasteria hodieque florent
Leodii, Tornaci, Aquigrani, Colonia, Embrica, Duf-
feldorpii, Venloza, Rurmundæ, Vviceradii, Altinemo-
ris, Trapontis, Trajecti ad Mosam, Maficeæ, Dionan-
ti, Bruggis in Flandria, Silve-ducis in Brabantia, Parisi-
is, Tolofa, & olim Londini in Anglia, Hornæ, Schi-
dami, Culeburgi, Franqueza, & alibi in Baravia,
Friffa, viciniquè ditioribus.

* ORDO CRUCIGERORUM IN BOHEMIA.
Ordo Crucigerorum cum Stella rubea latè patet per Bohe-
miam, Moraviam, Silesiam, ac Poloniam: cujus quidem
supremus, ac generalis Magister anno 1618. erat Illustrissi-
mus, & Reverend. D. Sigmundus Berca.
Est in Bohemia, & altera Congregatio Crucigerorum
Navicula, ut vocant: quod pro testera Naviculam gerant.

* ORDO VALLIS SCHOLARUM.
Anno MD. CC. XVII. Honorius III. Pont. Max. anno
Pontificatus sui tertio, ordinem Vallis-Scholarum confir-
mavit; quem Gualterus nudaam, natione Angelus, in-
choavit, qui Parisiis scholasticus fuerat, & postea in Burgun-
dia scholis praefecerat, tandemque cum scholaribus suis ad
cremum convolvavit, & formam vivendi suis, & sibi ex di-
versis regulis elegit, Sic Martini Polonus in Chronico, Gene-
brardus in sua Chronologia, paulo distinctius dicit hunc ordi-
nem, sub regula D. Augustini, sumpsisse originem in Cam-
pania Gallica, per Gualterium, Richardum, Everardum,
& Manassem, Theologiz Professores. Hujus ordinis mona-
steria Belgica sunt, Mechliniensis, Montensis in Hannonia,
C. Leuvense in Brabantia, & Gerontium in Comitatu Namur-
censi. Solebant olim nonnulli à Prioribus gubernari non-
sua aetate Montensi, Namurcensi, & Leodiensi monasteris,
praefecti sunt Abbates.

* DE ORDINE MONACHORUM CHARITATIS
B. Mariae, sub regula S. Augustini
militantium.
Hujus ordinis caput est monasterium Boucheraumontanum,
in diocesi Catalaunensi secundo lapide Jainvilla, op-
pido situm. Quod quidem monasterium, seu Hospitalis, titu-
lo Charitatis B. Mariae in gratiam infirmorum, ac pauperum,
Guido Jainvillanus, miles, & Dominus Burgi S. Georgii suo
in fundo construxit, atque dotavit, Bonifacio VIII. Papa pri-
mum, post Clemente sexto anno Christi 1347. approban-
tibus.

Est autem Jainvilla oppidum in Campania regni Galliae
provincia situm, principatus titulo nobile, spectatque ad
gentem hodie Lotharingicam, seu Guisiam.
Catalogus monasteriorum Ordinis Charitatis
B. Mariae.
Domus Boucheraumontana S. Ludovici, in diocesi Cata-
lalaunensi.
D. Domus Billetarum, in urbe Parisiensi.
Domus S. Ludovici, in d. Silvanectensi.
Domus Bajocensis, in suburbibus sua, & diocesi eadem.
Domus S. Trinitatis de Haroloto, in d. Rothomagenfi.
Domus sancti Laurentii, in Flandria, & d. Iprensi.
Domus sancti Nicolai de Bassis Lobiis, in d. Senonensi.
Domus sancti Acharii, in Flandria, & d. Iprensi.
Domus sancti Joannis Furnensis, in Flandria.
Domus sancti Ludovici de Columna, in d. Vefontionensi
apud Burgundos.
Domus sancti Ludovici de Monteton, in d. eadem.
Domus sancti Ludovici, & sancti Agneis.
Domus S. Thomae martyris, in d. Rothomagenfi.
Prioratus sancti Germani, in d. eadem.
Prioratus sancti Salvatoris, in d. Parisiensi.
Prioratus S. Mariae de Veteri Urejo, in d. Sagieni.
Ceterum Parisiense monasterium, seu Capellam, quæ Mi-
raculorum nomine nuncupata est, Rainerus Flamingus, ci-

vis Parisiensis, anno Domini millesimo ducentesimo nona-
gesimo quarto adificandum curavit, eo ipso loco, quo Ju-
deus quidam perfidus Hostiam sacram, quadrennio antea
cultro tranfixerat, sanguine mox miraculose ex eadem fluen-
te. Idem Flamingus deinde dictam Capellam, procurante Gui-
done de Jainvilla, Fratribus Charitatis B. Mariae Catalaunen-
sis diocesis, attribuit. Philippus autem Francorum Rex, con-
gnoimento Pulcher, domo quidam, praedictam Capellam vicinam,
anno millesimo ducentesimo nonagesimo nono, locum illum
auxit. Sic ferè legitur in lectionibus sacris, per Billeteses
monachos quotannis Dominica in Albis recitari solitis.

Sacra porro, ac miraculosa Hostia in Basilica parochiali
S. Joannis in Gravia Lutetiae est collocata. Quo factum est,
ut temporibus Caroli Pulchri Galliae Regis dicta basilica
multitudinem populi confluentis non capiens, debuerit
ampliari. Confluebant autem eo, ob venerationem sacrae
Eucharistiae, in qua Dominus noster Jesus Christus, sua
ineffabili pietate, & mira potentia, ad nostrae fidei firmitatem,
tantum miraculum palam monstrare dignatus est,
quod dum perfidus Judaeus eam gladio, clava, & alio cuspi-
de transfigere, & laniare, igneque, & aqua ferventibus, ac
modis innumeris aliis variis, & perfidis, consumere dama-
nabiliter moliretur, non valuit; sed sanguis sacratissimus mi-
re fluxit ex sacra Hostia, viva carne, & vero corpore Christi,
quod in eadem requiescit Ecclesia: ut in suo diplomate ann.
1326. idem Carolus Rex loquitur.

Culter porro, quo Judaeus tam immane facinus patravit,
in dicto Billetarum cenobio hodieque servatur.

* ORDO SERVORUM B. MARIAE ANNO M. CC. XXXIII.
in Italia inchoatus per VII. cives Florentinos, & miri-
ficè auctus per S. Philippum Benitium.

Hunc ordinem instituerunt septem cives Florentini.
B. Bonifilius, ex clara Monaldorum familia.
B. Bonajuncta, ex Manectis.
B. Manectus, ex familia Anella.
B. Ugucio, ex Ugucionia familia.
B. Alexius Falconerius.
B. Softhenius, ex Melioribus, &
B. Amideus, ex Amidea familia.

Atque hi quidem septem cives Florentini, cum in antiquo G
B. V. Mariae fodalitio, Valdenfium cognomento, ad Assum-
ptionis ejusdem B. Virginis festum celebrandum de more
convenissent, dum sacra aguntur mysteria, ita se interius
rapi, & sanctissimæ Dei Genitricis famulandi desiderio in-
cendi sentiunt, ut Missa peracta, quisque focis immensam in-
spirationem patefacere, omneque mundo valedicere, & cetero-
rum cura abjecta, eidem sanctissimæ Virgini inservire de-
cernerent. Interim donec constitutum tempus adveniat, je-
junii, & orationibus dediti, ut an ex Deo hæc esset inspira-
tio, probarent, terrenarum rerum, maximè domesticarum
curis sese expediunt: ac in ipsius Virginis Mariae Nativitatis
festo, ut constituerant, Ardingo prius Episcopo Florentino
consulto, sacraque, post exactam peccatorum confessionem,
Eucharistia refecti, vestiti, quo cives ejus tempore uteban-
tur, deposito, vilem, humilemque induunt, atque ex oratorio
ad salutandum Episcopum bini, ut mos religiosus est, in-
cendant, tota penè urbe ad rei novitatem concurrente, puerisque
eos Dei Genitricis servos ubique acclamantibus. Quod no-
men illis per urbem ad eleemosynas exeuntibus, etiam ad
infantium, & lactentium ore prolatur, matribus enim nec-
D. dum scientes loqui dicebant, ut servis Mariae Virginis benefa-
cerent, ab Episcopo inditum est: atque à summo Pontifice
confirmatum. Bonifilio autem tanquam seniori (qui primus
Ordinis Generalis fuit) sibi praefecto, in montis Senarii, à
Florentia novem millibus passuum distant solitudinem fece-
dunt, cumeque eos, qui se ad eorum societatem in dies adju-
gebant, agrè recipere, inusitato prodigio ad eam augendam
inflammanur. Cum enim verno tempore vitem in hortulo
plantassent, ea in ipso Annuntiationis B. Mariae festo palmi-
tes undique emisisse, floruisseque, & uvam (quod miraculosum
fuit) procreasse visa est. Sacratissima quoque Deipara noctu
multis Angelis comitata, nigra indumenta, quibus in filii pas-
sionis, suaeque viduitatis memoriam induerent, offendens,
illis apparuit: & Ardingo Episcopo per quem praecipit, ut
servos suos nigra veste conegeret, & regulam, quam serva-
rent, praefiberet. Qui summo mane confurgens, montem
conscendit. Misam celebrat, eosque sacra communione refe-
ctos nigris vestibus, à se benedictis, induit, ac S. Augustini re-
gulam

PROVINCIA FRANCIAE.

In provincia Franciae sunt monasteria duodecim, videlicet, E
Monasterium Cervi Frigidi in diocesi Meldensi.
Parisienfè, quod Maturinorum vulgò dicitur à S. Maru-
rino, illius loci patrono; etque fundatum à S. Ludovico
Galliae rege.

Monasterium Meldense, vulgò Meaus.
Monasterium Fontis Bleaudi, Gallicè Fontainebleau, fuit
fundatum an. 1250. per S. Ludovicum Galliae Regem: Hoc
loco spectatur insigne palatium Regum Galliae, quo tempore
activo solent diverti.
Monasterium Claremontanum.
Monasterium de Verberia.
Monasterium de Stampis, inter Parisios, & Aurelianum,
Monasterium de Cola.
Monasterium de Mitriaco.
Monasterium de Fayaco.
Monasterium de Lermerio.
Monasterium de Silvela.

IN PROVINCIA CAMPANIAE

sunt monasteria undecim.
Monasterium Trecentè in Campania.
Monasterium de Marchia.
Monasterium de Caralano.
Monasterium Gloriz Dei.
Monasterium de Baraz supra Sequanam.
Monasterium de Vitriaco.
Monasterium Metense in Lotharingia.
Monasterium de Vidua.
Monasterium de Sudco.
Monasterium Gandi-pratenfè.
Monasterium Fera, oppido Campaniae.

IN PROVINCIA PICARDIAE,

sive Belgii sunt Monasteria XIV.
Monasterium Atrebatense in Arctia fundatum à piis a-
liquot viris, procurante Gulielmo Scoto, tertio Magistro ge-
nerali, qui obiit anno 1222.
Monasterium Hondifcotanum in Flandria, fundatum cir-
ca annum 1220. à Toparchis Hondifcotanis, eodem Guliel-
mo Scoto procurante.
Monasterium de Vienna.
Monasterium de Silva Niepenfi, seu Nepenfi, five S. Mariae
G. de pietate. Niepenfè situm est in Silva Niepenfi tertio fere
milliari à Balliolo Flandriae oppido, fundatumque circa an-
num 1341. vel 1392.

Monasterium Duacense in Flandria, anno 1253. extru-
ctum per virum nobilem Everardum à S. Venantio.
Monasterium Andriguacense vulgò Andriguiez fundata-
tum per virum nobilem ex familia Vilainorum.
Monasterium de Templo.
Monasterium Lerchienne in Arctia fundatum anno 1245.
per Joannem Toparcham Lerchicensem.

IN PROVINCIA NORMANNIAE,

sunt monasteria XIV.
Monasterium de Rieuc.
Monasterium Castrobiense.
Monasterium de Lexovio.
Monasterium de Periva.
Monasterium de Belvario, supra marè.
Monasterium de Mauritania.
Monasterium de Roberto.
Monasterium de Sarlau.
Monasterium Turonense in honorem S. Salvatoris funda-
tum in suburbano Turonensi.
Monasterium de Taliburgo.
Monasterium de Divando.
Monasterium de Pulteria.
Monasterium de Belleau.
Monasterium S. Michaelis apud Pontifaram.

gulam observandam illis praescripsit. Bonifilius itaque cum jam
A. inchoatae religionis propaganda licentiam à legatis Pontifi-
cis impetrasset, cumque sanctitatis vite famè pervagante plu-
rimi in dies Heretræ, Germania, & aliis locis monasteria ex-
struerentur, Innocentio IV. Pontifici Maximo Avemione (ubi
Sedes erat Pontificum) proficiscenti, Bononia occurrit à quo
benignè exceptus, ordinis approbationem, ejusdemque pri-
mum protectorem Gulielmum Diaconum Cardinalem, Pon-
tificis nepotem, obtinuit. Idem Bonifilius templi Deiparae Vir-
ginis Annuntiatæ celeberrimi constructionem, Bonifilio Epi-
scopo Senensi pro Legato primum in fundamentum lapidem
mittente aggressus est. Is etiam B. Philippum Benitium in
ordine recepit, & erudit. Denique assiduis vigiliis, carnis
macerationibus, laboribus, diutinaque infirmitate confectus,
anno à Partu Virginis 1261. inchoatæ verò religionis 26.
anno non sine prodigijs migravit è vita. Nam post matutinas
horas, quibus etiam infirma valetudine interesse consueverat,
vox sanctum senem ad se vocantis audita est: ad quam fra-
tres accurrentes, exanimem illum, splendorem vultu profere-
ntem; & odorem suavem corpore emittentem invenere;
B. moxque dum illi iusta perolvere parant, voces caelestes canen-
tium: Subvenite Sancti Dei, exaudite sunt. Ita tradit
Philippus Ferrarius, ordinis ejusdem Doctor Theologus, in
Catalogo Sanctorum Italiae.

B. BONIFILIO nondum ex humanis subtracdo B. Bonajuncta
in regimine successit, & post biennii praefecturam in
Monte Senario anno 1268. praesicè obdormivit.

B. MANETTUS, sui ordinis Praefectus Generalis post Jacobo
Senensem, & Clemente IV. constitutus, anno 1269. in
Domino sanctissime obdormivit. Cui Florentiae in Diva Vir-
ginis Annuntiatæ templo insigne facellum ex marmore fuit
excitatum, vita, & miraculorum ejusdem historia utrimque
depicta.

B. AMEDEUS, miraculis pariter clarus anno 1264. obiit.
B. UGUICIO de Gallia, & B. Sothenius ex Germania (ubi ordi-
nem istum fundarant) redeuntibus in Monte Senario anno
1282. praesicè obdormierunt: quorum animas S. Philippus
Benitius per quietem in caelum deferri vidit.

B. ALEXIUS, cum ad annum aetatis centesimum decimum
pervenisset, anno 1310. beatam animam exhalavit. Horum
C. corpora sub ara majore templi montis Senarii, septem co-
lumnis fultis, quiescunt. In quo monte vivunt hodieque qua-
dringenti Eremitæ, cenobio Diva Virg. Annuntiatæ Floren-
tino subiecti: ut idem Ferrarius tradit libro citato.

* ORDO S. TRINITATIS de Redemptione
Capivorum, per Joannem Matham
institutus, an. 1197.

Ordinem istum instituit Joannes Matha apud Gallos in
Provincia natus, Doctor Theologus Parisiensis anno Christi
1197. ut ejus Epitaphio legitur Romæ in basilica S. Thomæ
de Formis, in monte Caesio: Anno Domini Incarnationis
M. C. XCVII. Pontificatus verò Innocentii III. anno primo,
institutus est ordo sanctissimæ Trinitatis à fratre Joanne, &c.
Alii dicunt hunc ordinem inchoatum anno 1196. in mona-
sterio Cervi Frigidi in Gallia, ut patet ex hisce versuculis,
quos Choppinus lib. 1. monasticorum, tit. ultimo, art. 13.
recitat.

Mileno ducenteno quarto quoque dempto,
In Cervo Gelido Tridatis sit primus Ordo.

D. Ceterum primum hujus ordinis monasterium Romæ ab
Innocentio III. Papa extructum est, & S. Thomæ de Formis
nuncupatum. Totus Ordinis Praefectus, seu Minister genera-
lis sedem, ac domicilium summum habere solet in monasterio
Cervi Frigidi apud urbem Meldensem in Gallia; quo in loco
etiam Capitulum quotannis generale celebrari olim consue-
vit. Floret ordo iste maxime in Hispania, Gallia, & Belgio,
vocatique Praefectus suorum monasteriorum Ministros. Ho-
die Minister, seu Praefectus Generalis plerumque residet Pa-
risiis apud Maturos.

Primum hujus instituti originem ex Roberti Gaguii An-
nalibus Galliae, aliisque monumentis fuisse describit Jacobus
Burgensis Provincialis per Belgium Minister, in statutis ordi-
nis Sanctæ Trinitatis, Duaci anno 1586. excusis.

Catalogus monasteriorum, & provinciarum
ordinis S. Trinitatis.

Primum hujus ordinis monasterium est Romæ constru-
ctum (S. Thomæ de Formis nuncupatum) per Innocentium
III. Papam.

IN PROVINCIA LINGUÆ OCCITANÆ
 sunt Monasteria quatuordecim.
 A Monasterium Tolosanum.
 Monasterium Narbonense.
 Monasterium Montispefulanum.
 Monasterium Castrense, & alia.
 IN PROVINCIA, SEU COMITATU PROVINCIÆ
 sunt Monasteria decem.
 Monasterium Avenionense.
 Monasterium Tarasconense.
 Monasterium Arelatense.
 Monasterium Massiliense, & alia.
 IN PROVINCIA ANGLIÆ FUERUNT
 Monasteria sex.
 Monasterium S. Roberti.
 Monasterium de Morgueds.
 Monasterium de Telleford.
 Monasterium Oxoniense.
 Monasterium de Yeogne; exemptum.
 Monasterium de Hodefflowe.

IN PROVINCIA HIBERNIÆ,
 B Unicus est Minister de Arobacia, Limbricensis diocesis.
 IN PROVINCIA SCOTIÆ
 Monasteria sex.
 IN PROVINCIA ARAGONIÆ
 Monasteria triginta.
 IN PROVINCIA CASTELLÆ VETERIS
 Monasteria quinddecim.
 IN PROVINCIA CASTELLÆ NOVÆ
 Monasteria viginti, & unum.

Ita Choppinus lib. 1. *Monasteriarum rerum* tit. ultimo art. 12.
 * ORDO SERVORUM B. MARIÆ, in Gallia anno 1257.
 institutus, & abrogatus in Synodo Lugdunensi,
 sub Gregorio X.

Ordo Servorum B. Mariæ, in dicecesi Massiliensi institutus, & sub regula S. Augustini anno 1257. est confirmatus per Benedictum Episcopum Massiliensem, mandante Alexandro IV. Papa. Fuit is Ordo alius ab eo, quem in Etruria Italiae provincia per B. Bonifilium, & alios sex civis Florentinos excitavit, supra diximus. Nam Servitæ Itali vestem nigram jam inde ab initio ordinis gestant: Servitæ vero Galli vestem seu chalydem albam olim gestare solent. Hinc Monasterium Guillelmitarum Parisiense, quod olim fuit ordinis Gallicani Servitarum (ut infra docuimus) hodieque Alborum Mantellorum nomen retinet.

Ceterum hujus ordinis Servitæ olim Parisiis monasterium habuerunt anno 1258. adificatum: quod postea, Ordine isto, in Synodo Lugdunensi sub Gregorio X. Papa abrogato, traditum est Guillelmitis, anno 1297. à Bonifacio VIII. & Philippo Pulchro Rege, atque id etiamnum possident.

* ORDO JESUATORUM per S. Joannem Columbinum Senensem inchoatus.

Anno 1355. aut sequenti in urbe Senensi inchoatus est is ordo, qui Jesuatorum dicitur, principe Joanne Columbino, cujus mirabilis conversio facta est per lectionem vite S. Mariæ Ægyptiacæ, in quam casu incidit. Itaque cum totus repente immutatus, sanctissimam vitam, bonisque omnibus operibus, & maxime sui contemptu, & abnegatione exercitam aliquandiu duxisset, aliquot ei adjuncti sunt ejusdem vite socii, quos omnes Urbanus V. ex Gallia revertens, quasi novam, teneramque Christi Domini sobolem, benignissime complexus est, multisque auxit privilegiis.

Obiit S. Joan. Columbinus Senis in patria anno 1367. ubi sacrum ejus corpus quiescit in sui ordinis basilica. De eo fufius agit *Silvan. Ratus Canadulensis lib. de Sanctis Etruriæ*, Adscriptus est Martyrologio Rom. 31. Julii.
 Ceterum hic ordo alias dicitur *Clericorum Apostolorum*, seu *S. Hieronymi Jesuatorum*. De quo haud abs re fuerit adjungere Relationem cujusdam Scriptoris paulo ampliore.

Congregationis S. Hieronymi Jesuatorum auctor fuit B. Joannes Columbinus, nobilis Senensis, & an. Dominicæ Incarnationis millesimo trecentesimo quinquagesimo quinto juxta illius Annales, exordium sumpsit, & per Urbanum V. an. Domini millesimo trecentesimo sexagesimo septimo est approbata. Quæ quidem S. Hieronymi congregatio seu ordo appellatur, quia illius professores non multum post ejusdem ordinis institutionem unanimi consensu, & voluntate san-

ctum illum Doctorem sibi patronum, & protectorem delegerunt, ita ut eorum domus, & Ecclesiæ magna ex parte sancto Hieronymo sint dedicatæ. Quod quidem nomen ab eodem sancto Doctore ductum, ut perpetuum haberent, Alexander VI. an. Domini millesimo quadringentesimo nonagesimo secundo ad Pontificatus apicem assumptus decrevit, ut in posterum non simpliciter Jesuati, sed cum adjuncto, Fratres Jesuati sancti Hieronymi dicerentur. Hi tunicam albam, & capam cinerici coloris absque capucio gestant: cujus loco cum domo egreduntur, in capite deferunt genus quoddam albi tegumenti, manica similis, quod mundi contemptum demonstrat. Trium votorum professionem completo probationis anno, aliorum religiosorum ex instituto sancti Augustini viventium more emittunt. Constitutiones peculiare cujusdam Episcopi Ferrariensis, qui inter illos professus fuerat, vite sanctitate celeberrimi præscriptas habent. Literarum studiis ex professo non incumbunt, nec sacris absque speciali dispensatione Apostolica initiantur, habentque Confessarios Capellanos, aut Presbyteros seculares, aut aliorum ordinum regulares: & si quæ doctrina prædicatorum confortio aggregetur, superiorum permittit aliquid temporis literarum exercitio tribuere potest. Qui vero hujusmodi sodalitate ingressus, & ex concessu Scdis Apostolicæ sacerdotali charactere insignitus fuerit, ad ordinis officia agrè promovetur. Pergunt circa mediam noctem ad Chorum, in quo tamen nunquam canunt, sed pro matutinis, & aliis horis canonicis, alias preces, ac spirituales meditationes quiscque per se habet. Exercentur circa infirmorum visitationem, & diversa alia officia, atque opera manualia ad vitandum otium: qualia sunt hortorum, quos habent amplos, & bene dispositos, cultura, aquarum ex herbis, floribus, aliisque rebus varia distillatione, & expressio, fenestrarum vitrearum reparatio, nec non alia similia artis, & corporis exercitia quam plurima, quibus etiam suis necessitatibus subveniunt. Reguntur omnes à suo Generali, & singula Monasteria à Prioribus gubernantur.

* ORDO EREMITARUM S. HIERONYMI, & alter ordo, seu Copgregatio Fesulana Mendicantium S. Hieronymi.

Ordo Eremitarum S. Hieronymi an. 1380. à B. Petro Gambacurta Pisano institutus: in Italia potissimum flos. Habent Romæ Conventum ad S. Onuphrium, in Transiberina regione.

Congregatio Fesulana fratrum Mendicantium S. Hieronymi instituta fuit an. 1386. à B. Carolo, filio Antonii Comitiss Montis Gravelli dicecisis Sarcenensis. Illam an. 1405. Innocentius VII. & postea Gregorius XII. itemque Eugenius IV. an. 1441. approbarunt.

Obiit autem B. Carolus an. 1410. in Basilica S. Mariæ Gratiarum sepultus.

Socios habuit Redonem à Monte Gravello, & Gualterum Marsum, cum quibus primam domum eremiticam construxit in ruinis urbis Fesulane, haud procul à Florentia.

* ORDO SANCTÆ BIRGITTE, seu S. SALVATORIS, per S. Birgittam institutus.

Sancta Birgitta fuit ex Suevis oriunda, Danicæ Regis filia Neritæ Prænceps. Octo liberos habuisse dicitur, mares quatuor, & feminas totidem. Marito vita sancto, cum filia Catharina Jerolymas profecta esset revertebat Romam scriptis Gregorio Pontifici, qui in Gallia sedem habebat, Dei voluntatem esse, ut Romam rediret. Tandem vero prædicta Birgitta post multas revelationes, & vaticinia, que in voluntatem, quod extat, ipsa retulit, Romæ decedens, ad superos abiit.

Ceterum in monasteriis, ordinis Sanctæ Birgittæ non solum moniales, sed & monachi solent vivere, sed viris, ac cancellis se invicem divisi. Cœnobii tamen totius administratio non ad monachos, sed ad Abbatissam de more spectare solet: forte ob reverentiam, quæ debita est sanctæ Birgittæ, ordinis auctori, ex regia Danorum, seu Svecorum prolapia genitæ. In cujus rei symolum moniales in hunc usque diem aureum in digito annulum gestant, & ornantur in capite corona candida purpureis distincta notis in fronte, occipitio, temporibus, & vertice, mutatis regie tiaræ lapillis, in quinque Christi Regum Regis vulnera. Sic fecit *David Lindanus in Tenebrarum de descriptione lib. 2. cap. 5.*

Obiit autem in Domino sancta Birgitta, anno Domini 1374. à Bonifacio IV. Divis adscripta.

Catalogus

Catalogus Monasteriorum ordinis S. Birgittæ.
 A Vvaftenle monasterium in Suecia, & diceceti Lingopenti, fundatum à B. Catharina S. Birgittæ filia.

Vallis gratiæ in Flandria.
 Monasterium quoddam in Livonia circa Revaliam.
 Danificanum monasterium in Prussia.
 Erlingense monasterium in Prussia.
 Mariæ corona circa Stralafinum.
 Mariæ vulnus, prope Lubecam.
 Mariæ silva, in Dacia sive Dania.
 Mariæ Ager, in nova Zuytalandia, apud Zelandos.
 Muncoslivienfe monasterium, in Norvegia.
 Mons gratiæ, prope Norimbergam.
 D. Haffonis monasterium in Bavaria.
 Genuense monasterium in Italia, in urbe Genuensi, monialium.

Paradisus, extra Florentiam, quarto lapide à Florentia, ubi adservatur digitus S. Birgittæ.

Sion, in Anglia.
 Aqua B. Mariæ, olim, extra, nunc intra Silvam Ducis, Brabantie oppidum.

B Campus B. Mariæ, in oppido Campensi, apud Transilvanos.

Mariæ burgum, in pago Zestf apud Amersfordiam ditio-nis Ultrajectinæ oppidum.

Sella B. Mariæ, Gaudæ in Hollandia.

Teneramundanum monasterium.

Coloniense monasterium.

Mariæ Vorh, tertio lapide à Colonia, utriusque sexus.

Mariæ arbor, in Clivra, vulgo *Marienboom* primo lapide à Sanctis, utriusque sexus.

Mariæ vitis Ultrajechi, in Batavia.

Sion, in Mishaga prope Antwerpiam, desit.

Brielenfe monasterium in Hollandia.

S. Birgittæ hospitale in urbe Roma.

Arrebatense in Arctia.

Infulense in Flantia: que duo posteriora, Alberto Austriae apud Belgas imperante, sunt instituta.

Est autem Vvaftena, castellum Sveciæ, in quo anno 1580. adhuc florebat monasterium ordinis S. Birgittæ, & caput C ejusdem floribus religiosè adservabatur: cujus rei oculatus testis, Franciscus Harzæus, Ultrajectinus, vir libris editis clarus, qui id temporis in Svecia cum Antonio Possesvino Soc. Jesu Theologo versabatur.

* ORDO MONACHORUM S. HIERONYMI in Hispania, à Petro Fernando institutus, circa an. 1374.

Religiosus ordo monachorum sancti Hieronymi in Hispania longè est florentissimus, quem, ut dixi, Petrus Fernandus, cum socio Petro Romano instituit. Fernandus quidem in aula Petri Castellæ Regis diu vixerat, qua relicta, circa annum 1366. Eremitis quibusdam solitariam vitam agentibus se adjunxit. Postea Romanus profectus cum socio, instituit sui monasterii confirmationem sub regula sancti Augustini à Gregorio XI. Papa circa annum 1374. accepit: quam regulam hodieque servant omnes per Hispaniam Hieronymiani. Hujus ordinis caput est Lupiana, illustre monasterium in dicecisi Toletana situm, in quo hodieque adservatur vestis monastica, qua dictum Ferdinandum Gregorius XI. induit.

D Ceterum anno 1422. ordo sancti Hieronymi in duas Congregationes est scissus, agente Lupo Olmedo, monacho Guadalupensi, viro erudito, qui Martini V. Papæ gratia polens, Congregationem sancti Ildorici excitavit, & suis regulam ex sancti Hieronymi scriptis à se compilatam, & ab eodem Pontifice approbatam præscripsit. Caput Ildorianæ Congregationis fuit sancti Ildori monasterium, ad Hispaniam in Bœtica situm, quod procurante Philippo II. Rege Catholico ad veterem Hieronymianorum Congregationem cum cæteris ejusdem instituti monasteriis accessit. Itaque universa Hieronymianorum per Hispaniam cœnobia hodie univèrse Præfecti, Lupianæ residentis, imperio subsunt.

Extant Chronica ordinis Hieronymianorum per *Petrum Vagan Hispanicæ* conscripta, & Complutian. 1539. edita, ex quibus pleraque horum.

Ceterum inter Hispanica hujus instituti cœnobia, eminet in primis Scuriacum, vulgo *Ejeval* nominatum, octavum mundi miraculum, quod Philippus II. Rex Catholicus in honorem S. Laurentii à fundamentis immenso sumptu ex-

L. B. Theat. vitæ Humanæ. Tom. VI.

citavit. Depingit eleganter *Joannes Marianus lib. de institutione Principis*.

Eminet item sancti Justi monasterium in dicecisi Placentina situm, ad quod Carolus V. Cæsar relicto Imperio, raro exemplo, soli Deo vacaturus fecerit, ubi & obiit.

CONGREGATIO MONACHORUM SANCTI HIERONYMI in Italia.

Præter Hispanicam est & alia monachorum S. Hieronymi Congregatio, à dicto Lupo Olmedo, natione Hispano, temporibus Martini V. Papæ instituta, quæ viginti circiter Italiae monasteria complectitur, & vite regulam ex sancti Hieronymi scriptis ab Olmedo conflata observat. Ad hanc Congregationem solent etiam spectare monachi Congregationis Ildorianæ in Hispania, de qua superiore titulo. Hodie subsunt Congregationi veteri Hispanicæ à Petro Fernando instituta.

Ceterum Italice Congregationis caput hodie est hospitale, seu monasterium Lodejanense, in Longobardia situm, ut *Paulus Morisus* tradit.

Ejusdem Congregationis est monasterium sancti Alexii, in F urbe Roma situm, quod olim fuit ordinis Præmonstratensis, id Lupo Olmedo, ac foecis circa annum 1425. Martinus V. Papa tradidit.

* ORIGO FRATRUM, SEU CLERICORUM VITÆ COMMUNIS. Qui celeberrimas scholas in Belgio, & Germania habuerunt, & plerisque ad huc locis habent.

Gerardus Magnus Daventriæ ad Isalam fl. in Germania nostra inferiore natus, Fratrum, seu Clericorum vitæ communis auctor, atque institutor, an. 1376. in Domino obdormivit. Fuerat olim Ultrajectensis, & Aquigranensis Canonicus, quibus dignitatibus quamquam opimis, cum maxima patrimonii parte, postmodum spontè relicta, totum se Deo, proximorumque saluti procuranda tradidit. Gerardus, inquit, Massæus, cum esset Parisiis doctissimus, relicta Sorbona, Daventriam rediit, unde erat oriundus. Fratres illic instituit, qui scholas tenerent, & non tantum literas; sed mores quoque discipulos suos, & bene vivere edoceret. Vivunt autem in communi, secundum instituta primitivæ Ecclesiæ, sive proprio, sive mendicitate, dicecensis suis simpliciter subditi. Quo autem tunc feris sese gesserunt, eo violentius antiquos hostis se illis opposuit: tusecitavit illis detractores multos: quorum unus in generali Concilio Constantiæ celebrato ausus est dicere eos esse ex illis, quos dudum Romani Pontifices, Bonifacius, Clemens, & Joannes exterminaverant. Cui calumnix viriliter restitit Joannes Gerson Cancellarius Parisiensis, tunc in ipso Concilio præses, eoque pepulit hominem, ut ipse cum libello famoso, quem Senatui obtulerat, igni adjudicaretur. Sed fratres, qui aderant, advoluti iudicem, qui adjuvaret, veniam reo, ut liber tantum incederet, non auctor. Annuit precibus supplicantibus: & incenso volumine iustus est auctor exire provincia, nec amplius innocentes infamare. Pro quibus in eodem Concilio præfatus Gerson pulcherrimum tractatum edidit.

Eisdem dictum Concilium, Martino Quinto præfidente, plurimum corroboravit, modumque vivendi comprobans, hortabatur viriliter agere, scholas erigere, & ad pietatem discipulos influere, quibus Ecclesiæ Dei fulciretur: & qui H reus l. 1. orig. monasticæ, ante annos multos præter dictum volumen Gersonis in Biscoducis, etiam apud Bruxellam multas Eugenii, ut & Pii II. licetæ perpulchra privilegia ipsi fratribus indulta continentes. Sic ferè Massæus: alibi tamen legitur istud fratrum in communi sub regula S. Augustini viventium institutum, anno 1376. à Gregorio XI. Pont. Max. fuisse approbatum. Id diserte in proemio officii Ecclesiastici Eremitarum Augustinianorum, Venetis, Lovanii, & alibi excusit, (ubi ordines univèrsi D. Augustini signis militantes recensentur) his verbis exprimitur: Ordo vitæ communis à Gerardo (seu monacho) institutus, & à Greg. XI. approbatus ann. 1376. sub regula S. Augustini. Cujus rei (si tamen vera) mirum nullam apud Massæum hujus instituti sodalem, nec apud Thomam Kempensem fieri mentionem.

Ceterum fratres, seu vitæ communis clerici in Germania nostra inferiore primi literas humaniores excitavit, & plurima

Y y 3 rima

tima olim, eaque celeberrima (ut hodie Patres Societatis Jesu A per Galliam Belgicam, Germaniamque gymnasia habuere, in his Daventriente, Suolientse, Dufoburgense, Ultrajectense, Groningense, & Gaudanum apud Batavos, & Frisios, Bruxellenfe, Silvaducense & Mechliniense in Brabantia, Gandense, & Gerardimonense in Flandria, Noviomagenfe in Geldria, Embriense, & Vesaliense apud Civios Leodienfe item, Cameracense, Colonienfe, aliaque alibi. Hodie præter Silvaducense, Colonienfe, & Vesaliense, & alia aliquot fratrum domiella, cætera ferè temporum iniquitate defuerunt, aut aliis religiosis hominibus sunt attributa. Fuere autem inter fratres plurimi, cum vitæ sanctitate, tum doctrina illustres, quorum res gestas Thomas Kempenis, ipsorum discipulus, ad postea transmisit. Inter eos qui scriptis sibi famam pepererunt, Gerardus Sutphanus, scriptor alcticus, Christianus Massæus Chronographus, & Georg. Macropedius, Comædus, ac Philologus, eminent. Ex ipsorum vero scholis plurimi scriptis item illustres viri, ut ex Daventriensi Thomas Kempenis, Alex. Hegius, Des. Eras. Rotterod. & Joannes Marmelius, ex Embriensi, Math. & Tilman. Bredenbachii, ex Nouromagenfi Petrus Canisus, & Busefi fratres; ex Ultrajectensi Cornel. Valer. Henricus Cuiccius, Franciscus Haræus, & Henric. Sedulius, ex Unincobergensi, Joannes Despauterius, ex Silvaducensi, Joan. Nemus, Simon Verepejus, Christophorus Ulderæcus, (quorum plerique etiam fratribus in erudienda juventute auxilio fuere) aliique prodierunt. Inter fratres porro, alii Hieronymiani, alii Gregor. nuncupabantur, sed quo discrimine, nondum certò compertum.

Superiunt hodieque, ut dixi, fratres vitæ communis Colonie, Vesaliæ, & Sylvæ Ducis: quorum Gymnasia plerisque locis defuerunt, post scholas a Societate Jesu, majore studio, atque industria passim institutas.

Cæterim domus fratrum Mechliniensis, & Gandensis, ab illorum locorum Episcopis in Seminaria dicecesana sunt conversa. Bruxellenfis domus hodie possideatur a monialibus sanctæ Claræ, quas Urbanificas vocant. Domus Leodienfis, ab Ernesto Bavaro, circè annum 1581. tradita est Patrîbus Societatis Jesu. Domus Cameracenfis hodie incolitur a monialibus Premiæcensibus ordinis sancti Augustini.

C ORDO ALEXIANORUM, seu CELLITARUM, in Germania inferiore; itemque Nigrarum fororum.

S. Alexium, ut patronum colunt Cellita, qui Bruxellis, Antuerpiæ, Lovanii, Mechlinie, Colonie, & alibi apud Belgas, ac Germanos tumulandis mortuorum cadaveribus piam operam impendunt, nullis sacris ordinibus initiati.

Præter Cellitas sunt in dictis Belgicæ oppidis, & alibi, Nigrarum fororum, seu monialium insuper coenobia: quæ cum domi, tum foris agris sedulo inserviunt. Nomen habent a vestibus atricoloris, quas gestant, & sub regula S. Augustini viventes subfunt visitationis Ordinariorum.

*** DE VARIIS MONASTERIIS CUM VIRORUM, tum Mulierum, quæ in Xenodochiis, & alibi serviunt agris, testimonium Jac. Vitriaci.**

Sunt insuper alia tam virorum, quàm mulierum sæculo renunciantium, & regulariter in domibus leproforum, vel hospitalibus pauperum viventium absque æstimatione, & numero certo in omnibus Occidentalibus regionibus congregaciones pauperibus, & infirmis humiliter, & devotè ministrantes.

D Vivunt autem secundum S. Augustini regulam, absque proprio, & in communi, sub unius majores obedientia, & habitu regulari suscepto, perpetuam Domino promittunt continentiam. Scorum autem viri, & eorum femine cum omni reverentia, & castitate dormiunt, & manducant. Horas autem canonicas, quantum hospitalitatis studium, & ex pauperum Christi ministerium permittunt, diebus, & noctibus audire non omittunt. In domibus autem, in quibus audire conventus, & numerosior fratrum, & fororum congregatio, frequenter in capitulis ad corrigendas delinquentium negligentias, vel pro aliis necessariis, & honestis causis, congregantur. Lectiones etiam divinarum Scripturarum plerumque dum reficiuntur corpora sibi familiis recitati in rectorio, & aliis cæteris locis, & horis constitutis silentio observantes. Homines autem infirmos vel hospites sanos, quos in domibus suis suscipiunt, separatos à mulieribus manducare faciunt, & dormire. Capellani autem eorum cum omni humilitate, & devotione pauperibus, & infirmis in spiritalibus ministrantes, verbo

divinæ prædicationis indoctos instruant, pusillanimes, & debiles consolantur, & ad patientiam, & gratiarum actionem exhortantur. Divinum officium, ut omnes infirmi audire in lectis suis valeant, in capella communi, diebus, & noctibus assidue celebrant. Confessiones autem, & Extremas unctiones, & alia sacramenta diligenter, & sollicitè subministrant infirmis, & mortuis debitam exhibent sepulturam. Hic igitur Christi ministri, sobrii, & parci sibi, & corporibus suis distracti valde, & severti, erga pauperes, & infirmos misericordie visceribus affluentes, & prompto animo necessaria pro posse subministrantes, quanto abiectiones sunt in domo Domini in via, tanto gradum sublimiorem consequuntur in patria. Tantas autem plerumque pro Christo sustinent infirmorum immunditias, & fetorum molestias penè intolerabiles sibi violentiam inferentes, ut nullum aliud penitentia genus huic sancto, & pretioso in conspectu Dei martyrio posse arbitri comparari. Hæc igitur foridum stercora, quibus velut simo mentes eorum ad fructificandum impinguntur, Domini in lapides pretiosos permittantur, & erit eis pro fetore odor suavis. Hæc autem sancta, & Deo amanda hospitalitatis regula, & hospitalium religio in pluribus locis, & domibus eorum ad hæc corrupta est, & quasi ad nihilum facillimè redacta, quòd hominibus reprobiorum fordida, & detestanda congregatio, non solum his, qui eorum nequitiam plenus agnoverunt, displicet, sed etiam in conspectu Dei fæcet. Sub prætextu enim hospitalitatis, & simulata pietatis facti sunt quaestuarii, mendacis, & deceptionibus, & modis omnibus, quibus possunt, pecunias impertunè extorquentes seipos patientes, & de pauperibus autem non curantes, nisi quantum eorum occasione possunt elemosinas à fidelibus exigere, modicum conferentes pauperibus infirmis, ut propter hoc negotiores dolosi, & cauponnes altius quodam venerationis genere fraudulento multa lucrerent. Qui enim pauperibus parum tribuunt, ut amplius accipiant, & sub prætextu elemosinæ querunt divitias, venatores potius quàm benefici reputandi sunt. Sic bestia, sic ares, sic capiantur & piteas. Modicum esse hæc in hamo ponitur, ut pecunia facili in eo pertrahantur. Ad hæc autem impertunè, & irreverenter, & anxie elemosinas petunt, ut religionis reverentiam in se confidentes contempnibilem reddant. Contra quos ait S. Hieronymus: Melius est non habere, quòd turbas, quàm imprudenter petere, quòd des. Plerumque etiam per turbatos fratres multa in hypocrisis exterius simulant, vel per mercenarios, & mendaces capellanos, qui simplices non foridant decipere, & salcem suam in mellem alienam mittere, ut per indulgentiarum literas, quibus turpis lucri cupiditate abutuntur, multa turpiter lucrantur, ut de his taccamus, qui falsariorum crimen pessimum incurrentes, falsis literis, & bullis furtivis in perditionem uti non verentur. Ea verò que turpiter congregant, quàm turpissimum in commensationibus, & ebrietatibus expendant, & alia sequentia, quæ in occulto, & in tenebris ipsi tenebrosi operantur, licet non erubescant patrare, pudet tamen nos ad præsens recitare: de regularibus autem institutis, & ordinis puritate, nihil præter exteriorem habitum retinentes, omnes ferè per simoniam recipiunt. Qui turpiter ingressi, turpissimè ad imitationem aliorum ibidem commorantur, in murmure, & dissensione in jurgis, & seditiosis, in otio, & dissolutione, in loculis, & proprii retentione, in cubilibus, & immunditiis, & omnimoda fœditate, sine afflictione absque misericordia, sine fœdere. Lectos autem in oculis hominum ornatos, pauperibus autem, & infirmis vacuos: ad ostentationem, & seductionem componunt. Domos autem hospitalitatis, & pietatis in spelunca Hieronimus, prostrata meretricum, & synagogas Judæorum convertunt. Hujusmodi autem pessima corruptio, & detestabilis hypocrisis non omnes hospitalium domos occupavit. Quædam enim sunt regulares congregaciones, & principales conventus, seu capitalia hospitalia, in quibus non deficit fervor charitatis, unctio pietatis, honestatis decor, & severitatis disciplina, quemadmodum sunt hospitalia S. Spiritus in Romana urbe, & S. Sampsonis in Constantinopolitana civitate, S. Antonii in ipso capite, & B. Marie Roncivallis in introitu Hispaniæ, & alia quædam Deo grata, & pauperibus peregrinis, seu infirmis valde necessaria. Parisiis autem, & Novio in Francia, Pruum in Campania, & Tornaci in Flandria, & Leodii in Lotharingia, & Bruxellis in Brabantia sunt hospitalia pietatis, & domus honestatis, officinæ sanctitatis, conventus decoris, & religionis, refugia pauperum, asyllum miserorum, consolationes lugentium, refectio esurientium, & suavitas, & mitigatio infirmorum. *Hadrienus Vvriaci.*

Inter

Inter Hospitalia, seu Xenodochia Belgica eminent in primis ea, quæ publicis civitatibus sumptibus, si annui census non succederent, passim aluntur. Secundas obicit ea, quæ leprosis excipendis sunt destinata: ut de Hospitalibus S. Jacobi, sancti Juliani, S. Elizabethæ, & aliorum Divorum nominibus jam olim consecratis nobis dicam.

*** VARIIS ORDINIBUS, AC CONGREGATIONIBUS, sub S. Augustini regula militantibus.**

Est in Gallia Ordo *Choristarum nostræ Domine*, circè annum 1300. inchoatus.

In Italia apud Ligures floret Congregatio *Armeniorum*, S. Bartholomæi Genuenses.

Sub eadem regula militat ordo *Prædicatorum*, à S. Dominico institutus: de quo fusius infra.

Congregatio S. *Amrofti* ad *Nemus*, an. 1431. ab Eugenio IV. est confirmata.

Congregatio *Honorum hominum* in Anglia, per Richardum Hentici III. Regis Angliæ fratrem inchoata, ut & ordo *Sacrarum*, seu fratrum Jesu Christi de poenitentia, jam pridem defuerunt.

B Ordo Apostolicorum, seu *Barnabitarum*, ad S. Barnabam Apostolum originem refert: cujus instituti sodalibus anno 1484. Innocentius VIII. regulam B. Augustini præscripsit.

Ordo Hospitalitiorum, seu *Ministrantium infirmis* in Hispania per B. Joannem Lusitanum circè an. 1540. inchoatus, sub regula eadem an. 1571. à Pio IV. Papa est confirmatus. Dicti B. Joannis vita exlat conscripta per Franciscum Castrensem, Presbyterum, & Rectorem Hospitalis Granatensis. Apud eundem leguntur Constitutiones dicti ordinis.

*** ORDINES EQUESTRES sub regula sancti Augustini militantibus.**

Inter Ordines militares nobilissimi quique, nimirum Rhodius, vel Melitenfis apud Italos, Teutonicus, seu Marianus apud Germanos, & S. Jacobi apud Hispanos magni Augustini, ut ille loquitur, signa sequuntur.

Idem faciunt Equites sancti Lazari Hierosolymitani, & Jesu Christi contra Albigenses à S. Dominico instituti, de quibus, ut & aliis Ordinibus Equestribus. *Vide locum de Equestribus Ordinibus.*

*** DE ORDINE EQUITUM BEATÆ MARIE DE MONTE Carmelo, & sancti Lazari in Francia.**

Ordo Equitum sancti Lazari olim celebris fuit in terra sancta, ut & Templariorum, Joannitarum, & Teutonicorum. Pro testera gestabant crucem viridem.

Decursum temporis, ut fit, cum ordinis Lazarini dignitas jaceret, Equites Rhodi (qui nunc Melitenfes) ab Innocentio VIII. Papa impetrarunt an. 1490. ut dictus Ordo Equestris cum Rhodiensi uniretur.

Tempore Henrici IV. Gallie Regis Philibertus Nereflanus, vir militia clarus Romam profectus, à Paulo V. Papa obtinuit, ut novus ordo Equitum, titulo S. Marie de monte Carmelo, & S. Lazari institueretur in Gallia: & pro dote assignata sunt prædia Equitum olim Lazariorum.

Nereflanus in his rebus Romæ procurandis usus est consilio, & opera Reverendi Patrîs Petrî à Matre Dei, Hispani, Carmelitæ Discalceati, qui Paulo V. tunc erat à sacris concionibus.

Gestant Equites isti Mariani crucem violaceam cum effigie D. Beatæ Marie Virginis.

Cæterim ordo Equitum Hospitaliariorum sancti Lazari Hierosolymitani, jam inde à multis retrò sæculis sub regula S. Augustini solè militare.

EREMITARUM ORDO, ET Anachoretarum.

Anachoretæ à secessu sic dicti, primi omnium sylvas, & solitudines inhabitantes, omne hominum commercium fugerunt. Postea verò gregatim viventes Monachi dicti sunt. Tandem esse solitudine in urbem migrare coeperunt.

Eremitæ idem, qui & Anachoretæ, in solitudinibus singulari singulari vixere cellis, persecutionem ab impiis factam Imp. fugientes. *Augustinus lib. 1. cap. 31. de Moribus catholice Ecclesie, deserta Orientis & Ægypti hoc hominum genere referta fuisse scribit. De Ægypti solitudinibus Chryostomus etiam loquitur inquit: Si quis nunc ad Ægypti solitudines veniat, paradiso profertur omnem illam videbit eremum digniorem, & innumerabiles Angelorum coetus in corporibus fulgere mortalibus, homilia octava in secundum caput Matthæi, Cassianus in præfatione decem collationum L. B. Theat. vit. Human. Tom. VI.*

scribit, ipsos in vastissima solitudine constitutos, atque ab universo mortalium consortio separatos, contemplationi vacare. Ac figillatim describit quasdam eremos, in quæ probrinando invaserit: ut eremi Scythiæ, in qua probatissimos monachorum patres, & omnem perfectionem morari dicit. Item in palæstina, juxta Tecuc vicium: Propheta Amos patriam, solitudinem fuisse vastissimam ad Abrahiam usque, & mare mortuam, Eremi Thebaidis, & ulterius ad vicum Diolcos.

Sub Urbano V. orta est Urbani nova Eremitanorum congregatio nihil ferè amictu differens à D. Hieronymi familia. Illis enim ex seapulari amictu, tenuis tantum pendet lacinia in humeros rejecta: ac calcamentum, ut usui ferè commune, & cætera, quæ reliquis Hieronymianis. Petrus quidam homo Hierulicus, ac Pisis natus, novi hujuscæ instituti auctor fuit, qui civium opibus adjectus, cœ nobium inibi è regione adium nostrarum extruxit, quòd hodie tam Eremitanorum numero, quàm populi in eos pietate; princeps omnium aliorum habetur, quæ viginti numero perhibentur esse in Italia dumtaxat. Quippe institutum ut recens, alio terrarum nomina pervexit. *Polsd. lib. 7. cap. 4. Val. Eremitas S. Onofrii vocat Honorius IV. F ordinem Eremitarum apud Parisios improbatum, confirmavit. Platina in Honario. Vide et. Augustiniorum.*

*** ORDO EREMITARUM S. PAULI.**

Vitam S. Pauli primi Eremitæ descripsit S. Hieronymus, ejuscæ institutum plures seculi fuerunt: fuitque Ordo Monachorum S. Pauli celeberrimus, & distillimus in Hungaria, vicinisque Provinciis, per Eusebium Strigonicem circè annum 1215. in Hungaria, & postea à Paulo Vesprimiensi Episcopo an. 1363. auctus, & Constitutionibus quibusdam stabilitus.

Est & Congregatio Eremitarum S. Pauli primi Eremitæ, anno 1553. inchoata, quæ multa habet monasteria in Hispania, & Italia.

De Eremitis S. Augustini, vide Ordines Mendicantes.
De Eremitis S. Guilelmi, vide infra sub ordine S. Benedicti.

DE MONACHIS ROMANIS.

De Romanis monachis D. Augustinus sic scribit: Romæ plura cognovi sanctorum diversioria, in quibus singulis gratia, atque prudentia, & divina scientia præpollentes cæteris secum habitantibus præfunt, Christiana charitate, sanctitate & libertate viventibus. Nemini onerosi funt, sed Orientis more, & Pauli Apostoli auctoritate, manibus suis se sustentant. Junia autem profus incredibilia multos exercere didici, non quotidie semel sub noctem reficiendo corpus, quòd esse usquequaque usatissimum: sed continuum triduum, vel amplius, fastidissimè sine cibo, ac potu ducere. Neque hoc in viris tantum, sed etiam in feminis: quibus item mulis viduis, & virginibus simul habitantibus, & lana, ac tela victum quaritantibus, præfunt singulæ gravissima, probatissimæque non tantum in instituendis, componendisquæ moribus, sed etiam instituendis mentibus perita, ac parata. Atque inter hæc nec uno urgetur in aspera, quæ ferè non potest: nulli, quod recusat, imponitur: nec ideo contemnitur à cæteris, quò in eis imitandis se fatetur invalidam. Meminerunt enim, quanto opere Scripturis omnibus commendata sit charitas: meminuerunt, Omnia munda mundis: & Non quòd intrat in os vestrum, vos coinquinat, sed quòd exiit. Itaque non reiicendis generibus ciborum, quasi pollutis, sed conspicuentia perdo. *H mandæ, & dilectionis fratrum retinendæ invigilat omnis illarum industria.*

*** ORDO MONACHORUM S. BASILII in Græcia, Asia, aliisque Orientalis Ecclesie Provinciis olim florentissimus.**

Basilii nobilis Cappadox, Athenis unà cum Gregorio Nazianzeno, sibi amicissimo, secularibus litteris, deinde in monasterio sacris mirabiliter eruditus, cum brevi cursum fecisset ad omnem doctrinam, & motum excellentiam, ut inde Magni cognomen inveniret. Is ad prædicationem Jesu Christi Evangelium in Pontum accessit, cum provinciam à Christianis institutis aberrantem ad viam lætem revocavit: nox ab Eusebio Cæsareæ Episcopo ad erudiendam cam civitatem adjutor adhibetur: in cujus locum postea successit. Is filium Patri confubstantialem esse in primis defendit, ac Valentem Imperatorem sibi iratum miraculis adeò flexit, ut incumbentem

Yyy 4 tem

autem ad voluntatem eiciendi ipsum in exilium, à sententia A dífcedere coegerit.
Abíntentia, & continetia fuit admirabilis: una tunica contentus erat, in jejunio fervendo diligentifsimus, in oratione affiduus, in qua fapè totam noctem consumebat. Virginitatem perpetuo coluit. Monasteriis exstructis ita monachorum institutum temperavit, ut solitaria, atque actiofa vitæ utilitates præclare simul conjungeret. Multa eruditè scripsit, ac nemo, teste Gregorio Nazianzeno, sacra scriptura libros verius, aut uberius explicavit. Obiit Kalendis Januarii, cum tantum spiritus vivens, præter ossa, & pellem, nulla præterea corporis parte constare videretur.
Sancti Basilii regulam hodieque sequuntur omnes monachi Græciæ, & aliarum provinciarum Orientalium.

De monachis ordinis S. Basilii in Italia, Hispania, & alibi.

Nilus Rosciáni in Magna Græcia non infimo loco natus, parentibus orbatús, licet à teneris annis ingenii acumine, & moribus præfaret, adolefcens tamen, diaboli suggestione, stuprum commisit: cujus peccati mox eum adeo poenituit, B ut omnibus relictis, & facultatibus pauperibus distributis, ad monasterium S. Mercurii, Ordinis Sancti Basilii apud Taurianum, in quo SS. Fantinus, Lucas, Zacharias, & alii sanctitate insignes ea tempestate habebantur, vestem monachalem indutus accederet. Verum cum regionis Dominus ad monachos, ne illum reciperent, scripíisset, in monasterio S. Natarit, quod hodie S. Philareti nominatur, fit monachus: eam vitæ austeritatem complexus, ut folis herbis, & pomis vesceretur. Spiritu prophetiæ clarus, cuidam Principi se diu videturum, & multa facturum iudicanti, mortem citam, quæ illi post decem dies contingit, prædixit. Majorem affectans perfectionem in specu montis, Parmæ oppido imminenti, apud monasterium S. Mercurii, orationibus, vigiliis, jejuniis, meditationibus, detecto capite, & nudis pedibus incedens, diu operam dedit, libris SS. Joannis Chrylostomi, Basilii, & Gregorii Nazianzenii affidue volutatis, sæpius bido, & triduo, & eo amplius cibo abstinebat. Dum oraret, lacrymas effundere, atque in extram rapi solitus erat. Multis à dæmone infidiis exspectus, dum in Ecclesia cum S. Fantino pfalleret, lethale C vulnus accepit. Calabriæ vastationem, à Saracenis postea factam, multo ante prædixit. Adeo humilis fuit, ut sacris noluerit initiari, & Rosciansensem Episcopatum respiceret. Cum ante Crucifixum oraret, illum sibi benedicientem vidit. Apud Cajetan; in ex nobio ejusdem ordinis annos decem, & apud monasterium Casinum diu commoratus, quo tempore Gregorius V. Pontifex Maximus à Crescentio Consule Romano sedes pulsus, eidem ab Orhone Imperatore restitutus est, Romam venit, à Pontifice, & Imperatore, qui illi obviam ad Afrinariam portam processerunt, humaniflime acceptus. Nilus tandem Tusculum veniens, ibi monasterio, quod Crypta Ferrata dicitur, exstructo, reliquum transegit vitæ, & anno ætatis nonagesimo quinto migravit è vita, ibidem sepultus. Ita Ferrarius in Catalogo SS. Italian.

Est autem Crypta Ferrata, vulgò *Grotta Ferrata*, apud Tusculum urbem sita, caput monasteriorum ord. S. Basilii per Italiam.
Sunt & in Hispania aliquot cœnobita monachorum ordinis D S. Basilii, Latina lingua in sacris utentium.

ORDO S. BENEDICTI.

Benedictus Nursia nobili genere natus, Romæ verò liberalibus disciplinis eruditus, ut totum Christo se daret, in altissimam speluncam, loco, qui dicitur Sublacus, penetravit, in eaque triennium delinuit, solium concilio Romano monacho; quo utebatur ad vitæ ministeria. Cúmque fama sanctitatis illius ex illis latebris erumperet, quidam monachi se illi traderent institutos, multique passim ad eum confluentibus, edificavit XII. monasteria, eaque sanctissimis institutis communitavit. Obdormivit in Domino an. Domini XLIII. ejusque animam duo monachi in cœlum effertí viderunt pallio ornatam protossimò, circa eam fulgentibus lampadibus & clarissima luce adsistentem virum gravem, cui diceret: Hac est via, qua dilectus Domini Benedictus in cœlum ascendit. *Breviar. Roman.*
ILLIUS ANTIQUITAS, ET QUI EX EO Pontifices, Cardinales, &c.
Bastobolm. Cassaneus in Catalogo gloriæ mundi, scribit pristinum

Ordinem monachorum post institutum, Christum à B. Benedicto, intellige in Occidente; idque ad imitationem veterum monachorum. Quomodo Basilii religiosum ordinem in Oriente instituit. Ita *Ant. Flor. in 2. part. historiarum tit. 15. cap. 12.* Adificavit autem Benedictus cum certatim omnes ad eum confluerent, duodecim monasteria, ut supra diximus, quæ & sanctissimis legibus instruxit. Floruit circa annum Domini trecentiesimum trigiesimum. *Ut Emmanuel Rodriguez Tom. 1. quæst. Reg. q. 3. art. 2.* & Sabellicus memorant.
Ex Benedictis scribit *Joannes Triebenensis, & Sabell. En. 8. lib. 2.* fuisse ad Pontificatum evoctos numero XXIV. alii plures, ut patebit statim.
Cardinales ex eodem ordine fuerunt circiter CC.
Patriarchæ circiter quinquaginta.
Archiepiscopi numero MDC.
Episcopi supra quatuor mille, alii quatuordecim, immò quindecim mille; sed medio numero instendum.
Abbatès eruditione, & scriptis illustres quindecim mille, & septingenti. Fides sit penes auctorem, qui hunc numerum definit. Hoc interim extra omnem controversiam sit, fuisse hunc ordinem aliquot sæculis ab institutione primava, velut unicum sydus totius occidentis, à quo pietatis, ac devotionis fervor, lumenque Christianæ fidei in omnes f. partes effudit: Verum germen monasticæ institutionis sub novo Testamento. Immo videtur Deus intercessionem sanctissimi Patriarchæ Benedicti singulari protectione hunc ordinem amplecti, ut qui jam tot labentibus sæculis, passim in zelo, & pietate perseveraret; Patrique sui notram religionemque sedulo, ac religiosè observat: digna tanto parente posteritas.

Cæterum quo magis Benedictinæ familiæ propagata soboles, & tam sancti ordinis splendor per orbem Christianum longè latèque diffusus, lucet, subjungere his visum catalogum Pontificum, Cardinalium, Episcoporum, Regum, Imperatorum, & Sanctorum virorum, aliorumque scriptis illustrium. Item Ordinum Religiosorum, ac Militarium, qui à Benedictina vita secundissima ceu palmes proderunt aliquando, collectum studio, & labore eruditi viri *Benedictini ab Hæsten*, monasterii Affliginensis in Brabantia, ex eodem Ordine præpositi.

RELIGIOSORUM ORDINUM Fundatores sub regula S. P. Benedicti.

1. S. Romualdus Ravennas ex nobili Ducum familia, sæculo relicto, Classis habitum S. P. Benedicti suscepit, tertio post anno eremum adiens relaxatos ritus corrigere studuit. Quo in studio ita profecit, ut antiquum de imitatione habitus cogitaret centum Cœnobita sub nigro sancti Benedicti habitu, quem gerebat, construxit.
Anno autem 1008. Camaldulensem Ordinem sub alio habitu, ut in nocturna visione ostensum ei fuerat: instituit. Obiit anno 1027. ætatis suæ 120. ex quibus 100. annis in religione vixit.
Habuit Ordo hic Generales perpetuos 40. Annos 22. usque ad annum Domini 1592. Ex hoc Ordine fuit Gregorius IX. Papa. Habuit Cardinales 2. Archiepiscopos 4. Episcopos 10. Sanctos, & Beatos 47. Scriptores plurimos, & quos referet *Vvion. lib. 1. cap. 28.*
2. S. Joannes Gualbertus in S. Miniatis Cœnobio, quod Cluniacenses inhabitabant, ubique Crucis imago remissam injuriam capitis motu ei gratias agebat, primum Monachus factus, deinde ad S. Romualdum se contulit, à quo dimissus, ut novæ Congregationis auctor fieret Vallis Umbrosæ. Ordinem sub regula S. Benedicti, & Grisei habitu instituit. An. 1040. quem postea Alexander II. comprobavit. Perpetuos Generales habuit 32. Triennales 10. Cardinales 3. & Sanctos S. Petrus Ingeus, qui illæsus pro Catholica fidei veritate ignem transivit. S. Bernardus de Uberis Episcopus Parmensis. S. Theaurus Episcopi ex hoc ordine fuerit 7. Duo quoque Episcopi deserto Episcopatu hunc ordinem amplexi sunt. SS. referuntur plurimi ipsarum in Benedictino Vvionis Martyrologio.
Sub hoc Ordine institutus est anno Domini 1132. Ordo Sylvesterinum à Sylvestro Gosolimo, quem Sedes Apostolica circa annum 1258. confirmavit.
3. Robertus Abbas Molimensis cernens suos Religiosos à pristino

pristino observantia rigore deflexisse, communicato con- A filio cum 32. Religiosis, deserto Monasterio, Cistercium locum in Burgundia desertum, de labore manuum suarum victuri, commigrarunt, ac anno 1098. primam Ordinis Abbatiam extruxere. Cum autem parum hic Ordo crevisset, anno 1113. S. Bernardus cum 30. frerè sociis adventit, & in Ordinem admittit, ita eum propagavit. ut 200. Monasteria eo adhue vivo computarentur. Urbano vero II. an. 1098. Ordinem approbavit, ex quo deinceps profere Pontifices duo, Eugenius III. & Benedictus XII. Cardinales XIV. Archiepiscopi XVI. Episcopi 24.
JACOBUS Fortunatus Rex Aragoniæ, instituto Ordine Militum B. Mariæ de Mercede, sub Cistercienfium Constitutionibus, postmodum Cistercienfium habitum induit, & de Regeste monachum fecit. Duo Regum filii hunc Ordinem quoque ingressi sunt. Sub hoc Ordine militant Religiosi Vallis Caulum, & Fullensis.
4. S. GUILIELMUS Vercellensis ubi S. Jacobum in Hispania vifitasset, ex peregrinatione redit, locum ferream induit. Tactus deinde desiderio terram sanctam invifendi, post multa in itinere perpetrata miracula, ad eo divinitus revocatur, ut novam fundet Religionem. Quare ad Virgiliani montis radices fixit pedem, & Monasterio D. Virginii exstructo appellatus est locus, & Ordo postea nomine Montis Virginii. Hi cum candido primùm uterentur habitu, postea in nigrum suscepta regula S. Benedicti, mutatus est approbate Alexander III. Habuit hic Ordo Abbatès Generales 23. 5. Commendatarios, Triennales 8. usque ad annum 1599. Episcopos duos. Sanctos, & Beatos 7.
5. S. JOHANNES Meda. Cùm Lombardi, & maximè ex parte Mediolanenses exilio mulctati essent, ac in Germaniam relegati, communi consensu tam viri quam mulieres vestitus albis induit, Guidone Mediolanensi hujus rei Duce, ab Henrico II. Imp. obtinuerunt licentiam in patriam redeundi, Mediolani verò multi Nobiles se iis conjungere, & castè Deo ferventes, lanificio victum comparabant. Quibus in dies proficentibus S. Joannes Meda tandem S. Benedicti regulam dedit, Ordinem sub nomine Humiliatorum Innocentium tertius comprobavit, anno 1200. Generales Præpositos anno 1668. habuit 33. tum Ordo est à summo Pontifice de- C structus. Cardinales fuerit ex hoc Ordine duo. Episcopi 3. Sancti, & Beati 18.
6. S. PETRUS Celestinus V. prius de Morone dictus, Religiosus, ac Abbas in monasterio sancti Petri in Apulia monte Mavella, Ordinis sancti Benedicti, volens novum Ordinem excitare absens, & extra numerum Cardinalium Pontifex eligitur, & Celestinus V. nomine assumpto, Ordinem suum dilatate accepit. Etsi jam antea à Gregorio X. approbatum; tum tamen Celestinorum dici cæpit, & alio à Benedictinis uti habitu, quod institutum Bonifacius VIII. anno 1292. approbavit. Cardinales habuit 2. Hujus Ordinis fuit I. Gerfon Cancellarius Parisii.

7. S. BERNARDUS Ptolomaus Senensis, Senator Nobilissimus, & artium Doctor, subito cæcus factus, & à D. Virgine lumen restitutus de abdicando sæculo cogitans, plurimosque sibi conjungens, in collem proximum extra urbem Senensem, quem Oliveti montem appellarunt, se contulerunt. Ubi pietati vacantes, cum ad Pontificem, ut novarum rerum studiosi delati essent, Pontifex Aretino Episcopo demandavit, ut habitum, & regulam approbatæ religionis eis traderet. Qui ex B. Virginii monitu sancti Benedicti Regulam, & album habitum ei tradidit. Hunc Montis Oliveti Ordinem Gregorius XII. anno Domini 1372. approbavit. Cardinalem, & Episcopum unum habuit, & unam sanctam Franciscam Viduam Romanam.

HI SEQUENTES ORDINES SUB S. P. Benedicti Regula à multis militate dicuntur.

- Carthusiensis.
- S. Vvihelmi.
- S. Ambrosii.
- Vallis Scholarium.
- S. Pauli Eremitæ.
- Ordo Scavorum Trit.
- S. Burge Viduæ Trithem.

Ordo fontis Ebrardi.
Specuentis.
Grandimentensis. } Sunt tantum reformatione.
Ordo Scotorum non differt à reliquis Benedictinis, nisi quod tantum Scotos admittat.
Gilbertinorum.
Eremitæ sancti Hieronymi.

MILITARES ORDINES SUB S. Benedicti Regula.

- 1 Ordo Militum de Avis ab Alphonso I. Lusitanæ Rege fundatus tranfit in Ordinem Calatravensem. Tres Regum filii hujus Ordinis fuerunt.
- 2 Ordo Calatravæ à S. Raimundo Abbate, & Sanctio Rege institutus, ab Alexandro III. confirmatus, Innocentio III. privilegiis auctus. Paulus III. conceffit, ut semel uxores ducere possent. Crucem rubram in candido amictu dedit Benedictus XIII.
- 3 Ordo Alcantaræ, à Gometio Equite fundatus, ab Alexandro III. & Lucio III. probatus, item ab Innocentio III.
- 4 Ordo S. Mariæ redempt. Captivorum de Mercede, à Jacobo I. Aragoniæ Rege fundatus. Unum habuit Cardinalem. Tres Sanctos.
- 5 Ordo de Montefia, à Guiljelmo Erilio equite fundatus.
- 6 Ordo Jesu Christi de Portugallo à Dionysio Lerioca Portugalliæ Rege institutus.
- 7 Ordo Militum S. Stephani Papæ à Cosma Mediceo magno Hetruriæ Duce institutus.
Alii feruntur Militares Ordines D. Benedicti regulæ subjecti, sed incerti.

SUMMI PONTIFICES.

- 1 S. GREGORIUS Magnus Ecclesiæ Doctor, cujus monasticam Benedictinæ regulæ professionem, contra Card. Baronium eruditè, & valde post alios, R. D. Henricus vanden lipse, Monasterii Affligientis Præpositus, comprobavit.
 - 2 S. Bonifacius IV.
 - 3 S. Adeodatus.
 - 4 S. Agatho.
 - 5 S. Stephanus III.
 - 6 S. Stephanus IV.
 - 7 S. Paschalis I.
 - 8 S. Gregorius IV.
 - 9 S. Leo IV.
 - 10 Stephanus VII.
 - 11 Joannes IX.
 - 12 S. Leo V.
 - 13 Gregorius V.
 - 14 Sylvester II.
 - 15 Joannes XIX.
 - 16 S. Leo IX.
 - 17 S. Stephanus X.
 - 18 S. Gregorius VII.
 - 19 B. Victor. III.
 - 20 B. Urbanus II.
 - 21 S. Paschalis II.
 - 22 S. Gelasius II.
 - 23 S. Calixtus II.
 - 24 Anathasius IV.
 - 25 Hadrianus IV.
 - 26 Innocentius IV.
 - 27 Clemen VI.
 - 28 S. Urbanus V.
- De his omnibus constat, ex quo Monasterio assumptis fuerint.
SUMMI PONTIFICES BENEDICTINI quorum professionis locus ignoratur.
- 29 S. Gregorius II.
 - 30 S. Zacharias.
 - 31 S. Sergius IV.
 - 32 Alexander IV.
De seq. dubium est an fuerint Benedictini.
 - 33 S. Benedictus I.
 - 34 S. Pelagus II.
 - 35 S. Benedictus II.
 - 36 S. Sergius I.